

บทนำ

ละอองน้ำจากพืดอกที่ที่ฉีดในระยะเวลาพอเหมาะนั้นจับลงบนกลีบของ
กุหลาบแบบจัดซ้อสำเร็จเบาบางก่อนที่มันจะถูกส่งให้ชายหนุ่มซึ่งเดินผ่านมา
จตุๆ หน้าร้านอยู่หลายรอบกระทั่งตัดสินใจเดินเข้ามา

“ขอบคุณค่ะ ขอให้วันนี้เป็นวันที่สดใสนะคะ”

บุลลียิ้มให้เขา ลูกค้ารายที่สองของวันซึ่งรับเงินทอนแล้วก็ม้วนหน้าชุดเดิน
ออกไปทันที ทั้งที่ดอกไม้ในมือก็ออกจะสวยชิ้นใจแท้ๆ

เธอหันหลังให้กระจกใสของหน้าร้านที่ทำให้ที่นี่เหมือนกับตู้กระจกสอง
ด้าน หัวมุมของถนนซึ่งเป็นที่ตั้งของร้านถือเป็นทำเลดีเมื่อสักห้าสิบปีก่อนได้ แต่
ถึงจะเป็นที่ทองคำซึ่งมีคนเดินผ่านทั้งวันก็เชื่อว่าขายดอกไม้สักซ้อได้ง่ายขึ้นใน
เศรษฐกิจแบบนี้

หญิงสาวถอนใจก่อนจะยกมือขึ้นไต่ถุงที่บินผ่านศีรษะไป หากไม่ได้มีงาน
จัดดอกไม้นอกสถานที่ที่เป็นรายได้เสริม มีหวังร้านที่เปิดมาตั้งแต่รุ่นปู่ก็คงจะต้อง
ปิดลงตั้งแต่กลางปีที่ผ่านมานั่น

เสียงของแท็บเล็ตที่สั่นบนโต๊ะกระจกนั้นบ่งบอกว่ามีอีเมลเข้ามาจากการ
สั่งซื้อทางเว็บไซต์ การขายทางออนไลน์ที่ได้รับการแนะนำให้ทำเองก็ช่วยได้มาก

โดยเฉพาะจากหน้าแฟนเพจของร้านที่สร้างรายการสั่งซื้อเข้ามาง่ายเพียงแค่นี้
ลงบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือเท่านั้น

หญิงสาวเช็กแอปพลิเคชันของธนาคารว่ามีเงินโอนเข้ามาจริงก่อนจะตอบ
อีเมลกลับไป แล้วเดินฮัมเพลงไปตามจังหวะที่ตั้งขึ้นมาจากลำโพงบลูทูทซึ่งเปิด
เอาไว้ไม่ให้เสียงยุงบินดังเกินไปนัก

เธอเริ่มยกมือสางผมก่อนจะแกะยางรัดแบบผ้าซึ่งคล้องไว้ที่ข้อมือออกมา
คาบมันเอาไว้ระหว่างเกลี่ยให้ผมที่ไม่ได้สระมาสองวันให้เข้าที่เข้าทาง เธอม้วน
ผมเป็นมวยแล้วรัดด้วยยางนั้นให้เรียบร้อยแม้จะเหลือปลายผมที่ต้องให้คอยเกี่ยว
ไปตัดหูก็ตาม

การจัดดอกไม้ต้องใช้สมาธิ บ่อยครั้งที่เธอจะไม่รู้ตัวเลยจนกระทั่งมีใคร
สักคนเข้ามาในร้านแล้วเอ่ยเรียกออกมาด้วยเสียงที่ดังจนต้องหันไปมอง

“ยายบลูทำไมไม่อ่านไลน์ยะ”

เป็นนิเกตนี่เองที่ชุดจังหวะของเธอ แต่บุลลาก็ยังไม่หยุดมือที่กำลังจัดดอกไม้
ไฮเดรนเยียลงไปแจกันเซรามิกสีชาวทรงเตี้ย ซึ่งรองรับทั้งพลอรัลโพนและ
ดอกไม้ชนิดอื่นที่ถูกจัดเป็นทรงสามเหลี่ยมด้านไม่เท่า

“ไม่อ่านก็เพราะไม่ว่างไง” เธอพูดพลางแซมใบไม้ประดับลงไป

“ห้าวันเนี่ยนะ!”

นิเกตเสียงดังจนเธอต้องหันไปทำเสียงจู้ๆ ใส่

“อย่าเสียงดังสิ นิก ดอกไม้ตกใจหมด”

“ยายบ้า ดอกไม้จะตกใจกะผีอะไร”

คนถูกหาวว่าบ้าหัวเราะเบาๆ มือกับสายตายังอยู่ที่แจกันซึ่งมองไม่เห็นขอบ
ปากแล้ว “ตกใจสิ ดอกไม้มันจะอ่อนไหวจะตาย ต้องพูดกับเขาเพราะๆ ตอนปลูก
ที่ฟาร์มก็เปิดเพลงให้ฟังตลอดนะรู้ไหม”

“โอ๊ย คุณภาพชีวิตดีกว่าฉันอีกนะเนี่ย”

บุลลาหยุดมือเมื่อเสร็จเรียบร้อยพลางมองหญิงสาวผู้มาเยือนหาที่นั่งเอง
เสร็จสรรพแล้ว ห่างออกไปจากโต๊ะจัดดอกไม้ เธอมองเห็นเจตนาของอีกฝ่าย
ชัดเจนทีเดียว

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่ไปนัดบอด ตี้อจริงนะ เพราะเป็นเออีหรือไงถึงได้ตี้อเก่ง”

“ใครว่า เพราะเห็นว่าเป็นเพื่อนต่างหากถึงแนะนำสิ่งดีๆ มาให้”

“ดีนั้นก็ไปเองสิ”

“ฉันติดเลี้ยงลูกค้าไป พอไม่ไปคนมันก็ไม่ครบ เพื่อนของเพื่อนกันทั้งนั้น ไม่มีใครไม่นำไว้ใจหรอก”

คำว่าไม่นำไว้ใจทำให้คนฟังหืดตามองอย่างจับผิด อีกฝ่ายก็เบิกตาจ้อง กลับมาเป็นการถ่มถ้ำ

“โกหกตกนรกนะ” บูลล่าว

“นี่พูดเรื่องจริงครั้งแรกจากทั้งอาทิตย์เลย” นิเกตฉีกยิ้มกว้าง ทำให้เห็นลิปสติกสีแดงที่ติดพันอยู่ “ไปเถอะ โสตมาตั้งปีแล้ว ทำตัวคึกคักหน้อยสิ”

“ลิปติดพันนะ”

ประโยคนั้นทำอีกฝ่ายหยุดพูดไปได้สนิทแล้วรีบหยิบตลับแป้งจากกระเป๋า ถูมาเช็กความเรียบร้อย นิเกตเริ่มครวญครางว่าเธอเพิ่งจะรู้ตัวหลังจากลูกค้าโฆษณาอึมประหลาดๆ ใหลมาทั้งวัน รองเท้าส้นเข็มของหญิงสาวกระแทกกับพื้นไม้ปาร์เกต์เบาๆ รูปร่างที่เล็กกว่ามาตรฐานหญิงไทยนั้นทำให้น่าเอ็นดูเหมือนลูกพุดเตลตัวน้อยๆ ที่กระโดดเหิงๆ เรียกร้องความสนใจ

“ไปเถอะนะยายบลู ไปแทนฉันหน้อย”

“ขอร้องฉันสิ”

“ได้โปรดเถอะนะ แม่พระของฉัน”

“ไม่ละ” บูลล่ายกมือป้องปากหัวเราะเบาๆ

นิเกตดีเข้าไปให้ที่แขน ใบหน้าจิ้มลิ้มซึ่งแต่งแต้มสวยสดนั้นอง้ง้าขึ้นมา

“นี่อย่าให้ฉันต้องล่ำเลิกบุญคุณนะ ตอนเรียนมหาลัยใครกันที่เป็นคนไปเป็นไม้กันหมา กันไอ้รุ่นพี่หน้าหม้อให้แก”

“เรื่องเก่าไหม ทดแทนด้วยหมูกระทะไปแล้วนะ”

“หรือว่ายังเฮิร์ดตอยู” นิเกตยังไม่ยอมแพ้ “ยังลืมนี้อิตาพนาไม่ได้ใช่ไหม”

“เพื่อเจ้อแล้ว”

“นั่นไง ‘เพื่อเจ้อ’ คีย์เวิร์ดสำหรับเปลี่ยนเรื่องของแก ฉันรู้ดี”

นิ้วที่ทาเล็บสีชมพูอ่อนยกขึ้นมาจิ้มแก้มเธออย่างถือวิสาสะ ถึงบูลลาก็หันหน้าหนีก็ยังไม่พ้นถูกจิ้มไปทั่วทั้งหน้าอยู่ดี

“เลิกกันไปเกินปีแล้วจะเฮิร์ทอะไร คุณน” เธอขึ้นไปบอร์คของร้าน มีเขียนตารางงานเอาไว้เป็นระเบียบซึ่งหนึ่งในนั้นคืองานจัดชুমดอกไม้งานแต่งงานของพนากุล พร้อมดอกจันว่าวางมัดจำแล้ว

“ยายบ้า งานแต่งงานเก่าก็รับเหรอ มีศักดิ์ศรีบ้างไหมเนี่ย”

“ศักดิ์ศรีกินไม่ได้ แต่เงินรันทรงกิจได้นะ” ตั้งแต่เนิ่นๆเข้ามาในร้านเธอถูกบอกว่าบ้าก็ครั้งแล้วกันเนี่ย

“เป็นฉันจะหิวพวงหรีดไปวางหน้างานมันให้หงายเงิบเลย”

“พวงหรีดเป็นดอกไม้สำหรับแสดงความเสียใจ ทำไม่ต้องทำให้มันกลายเป็นของอัปมงคลด้วยละ” บุลลาคิดว่าอีกฝ่ายคงดูละครมากไปแน่ๆ “อีกอย่างฉันไม่ได้รู้สึกอะไรกับพนาแล้ว ไม่ได้โกรธเกลียดอะไร อยากให้เขาได้เริ่มต้นชีวิตคู่ด้วยดีด้วยซ้ำไป”

“โอ้แม่คุณ ยายก็กั๊งยัยต้องน้ำตาไหลพรากซาบซึ่งแน่ๆ”

“ฉันพูดจริงนะ” เธอสบตาอีกฝ่ายจริงจัง “ต่อให้ไม่เลิกกับเขาเพราะเรื่องนั้น แต่สักวันก็ต้องเลิกอยู่ดี เพราะคบกันแล้วมีแต่ทุกข์ โลกพี่สโตร์ไม่เข้ากัน แก่ไม่ได้ด้วย ทางหลุดพ้นก็มีแต่ต้องปล่อยเขาไป ถือว่าสิ้นแล้วต่อกัน ฉันไม่โกรธหรอก”

“กรวดน้ำด้วยไหม”

“อืม กรวดไปนานแล้ว”

นิเกตยกมือทาบหน้าผาก ทั้งที่ก็รู้ว่าช่วงที่เลิกกับพนากุลแรกๆ เธอยังทำตัวเหมือนปกติคือเฝ้าร้านดอกไม้ แล้วก็หยุดบ้างเพื่อไปปฏิบัติธรรมในช่วงเทศกาลเป็นเพื่อนมารดาเหมือนทุกที

“โอเค ไม่โกรธๆ อโหสิแล้วก็ช่าง แต่แคงไม่คิดจะละทางโลกเข้าทางธรรมซะใหม่”

“ใช่สิ ไม่ได้แคงอะไรสักหน่อย ฉันยังอยากแต่งงานมีครอบครัวอยู่ แค่ไม่ได้รู้สึกว่าจะต้องรีบร้อน”

คนฟังเลิกคิ้ว “งั้นก็ไปนัดบอดลิ เจอผู้คนใหม่ๆ ไม่ต้องโฟกัสเรื่องคู่ก็ได้ มองโอกาสหาลูกค้าเพิ่ม...”

“ไม่ละ” บุลลายิ้มบาง “ฉันมีคนที่ชอบแล้ว”

๑

ความจริงผู้ชายที่บุลลาเริ่มยอมรับว่าชอบไม่ใช่คนอื่นไกล แต่เป็นคนที่จะได้พบกันทุกครั้งที่ตุนออกไปจัดดอกไม้นอกสถานที่นี้เอง

เดิมที่เธอคิดว่าแค่ประทับใจเวลาที่ต้นตระกูลเทกแคร์ทุกคน พูดคุยอย่างไม่ถือตัว และช่างถ่อมตนกับเพื่อนร่วมงาน แต่กว่าจะรู้ว่าตัวหญิงสาวก็พบว่าถ้าไม่ใช่ดอกไม้ก็จะเป็นเขาเสมอที่เธอจะส่งสายตามองหา

วันนี้เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวรีดเรียบกริบ เรือนผมสีดำสนิทนั้นก็จัดทรงอย่างดี แม้แต่น้ำหอมก็ยังเป็นกลิ่นสะอาดที่ทำให้รู้สึกสดชื่นบางเบารอบตัว ไหนจะรอยยิ้มที่ทำให้เห็นฟันเรียงสวยกับเขี้ยวคู่อเล็ก ๆ อีก

๑๐ ๑๐ ๑๐ ไปเลยค่ะ

“วันนี้เหนื่อยหน่อยนะขอบคุณบุญ” เขาทักเธอเป็นคนสุดท้าย เพราะบุลลานั้นอยู่ไกลที่สุดจากบรรดาผู้ช่วยจัดดอกไม้ของร้านที่วันนี้เกณฑ์กันมาทั้งหมด จะเหลือก็แต่บุษภรณ มารดาของเธอซึ่งทำหน้าที่เฝ้าหน้าร้านที่คงไม่ได้มีลูกค้ามากมายเอาไว้

“ไม่เลยคะ ตื่นเต้นมากกว่า”

เธอไม่ได้โกหกหรอก เพราะได้เจอเขาที่ไรหัวใจก็เต้นแรงทุกที

แม้แต่ตอนนี้มันก็เดินตึกตัก ตึกตัก คุณน่ารักจัง อีกแล้ว

“ผมเองก็ตื่นตื่นครับ ไม่บ่อยเลยที่จะได้จัดงานอีเวนต์ใหญ่ขนาดนี้ แต่ไม่ต้องกดดันนะครับ ลู๊ๆ ถ้าคุณบรรลุทำ ต้องออกมาดีเน้”

ต้นตระกูลยกนิ้วโป้งให้เธอทั้งสองมือ ยิ้มของเขาสดใสยิ่งกว่าดอกทานตะวันทั้งซุ้มอีก

บุลลาก็ยกนิ้วโป้งกลับ ยิ้มร้อยคะแนนนั้นทำให้เธอจัดดอกไม้ได้รุ่งก็ยังไม่
“เฮ้ยหม่อม มาทางนี้หน่อย!”

เสียงเรียกขัดถ้อยขัดคำขัดจังหวะนั้นมาจากชายหนุ่มซึ่งใบหน้าไม่เข้ากับสำเนียงเลย แม้หลุยส์จะมีผมสีดำ แต่โครงหน้าชัดเจนแบบตะวันตกกับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนนั้นยืนยันว่าเขาเป็นฝรั่งแท้ๆ

“อะไรหรั่ง”

ถึงการเรียกชื่อจะไม่ถูกต้องแต่ราชินิกุลหนุ่มก็ตอบกลับไปเป็นปกติ เขาผลจากเธอเดินไปหาเพื่อน ซึ่งแต่งตัวตามสบายเหมือนเดินอยู่ถนนข้าวสาร หมวดตราของหลุยส์นั้นทำให้เธอนึกถึงสาขาห่วยทะเล็กอย่างช่วยไม่ได้

ที่จริงหม่อมหลวงต้นตระกูลมีชื่อเล่นว่าต้น แต่ใครๆ ก็เรียกเขาว่า ‘คุณต้น’ เสมอไม่เว้นแม้กระทั่งเธอ จะมีก็แต่เพื่อนสนิทที่ร่วมหุ้นกันทำบริษัทจัดงานอีเวนต์เท่านั้นที่จะเรียกเขาผิดๆ ซึ่งน่าจะเป็นฉายาที่เขาเองก็เรียกอีกฝ่ายกลับไปเช่นกัน

บุลลาไม่ได้คุยกับทั้งคู่อีกหลังจากนั้น เพราะพวกเขาอยู่บนอยู่กับการติดต่อใครต่อใครในฮอลล์ของห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ ที่ที่ซุ้มดอกไม้สำหรับเทศกาลดอกไม้จะถูกจัดเตรียมสำหรับจัดแสดงในวันรุ่งขึ้น ในส่วนที่ต้องรับผิดชอบของเขามีทั้งหมดห้าซุ้ม ซึ่งดอกไม้ที่เหี่ยวเฉาง่ายจะถูกนำมาในตอนเช้าของวันพรุ่งนี้...แต่ถ้าจะพูดให้ถูกต้องเรียกว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงจะดีกว่า

ลูกลงมาเป็นเมสเซนเจอร์คนสำคัญของทางร้าน เขามาพร้อมกับดอกไม้ซึ่งมีน้ำหนักรวมกันมากกว่าเธอเสียอีกพร้อมอย่างอื่นที่ได้ส่งไลน์ไปบอก

“นี่ครับ เลือกกันหนาวที่คุณบุษผากมา” ชายสูงวัยผิวคล้ำแดดแต่ยังแข็งแรงดีส่งเลื้อกัณหาวใหม่พร้อมแบบสวมทับมาให้ มันช่วยให้ความอบอุ่นในฮอลล์ที่เริ่มจะกลายเป็นตู้เย็นแล้วแต่ไม่เข้ากับชุดเอี๊ยมยีนที่เธอสวมทับเลื้อยัด

ลีลาวท่อนหน้านี้เลย

“ขอบคุณค่ะลุงดำ”

แต่ถึงอย่างนั้นการไม่ต้องมีกลิ่นก็เป็นทางเลือกที่ดีกว่า ดำเดินหันไปแจกผ้าพันคอกับเสื้อกันหนาวให้คนอื่นหลังจากที่เธอส่งข้อความไปหามารดาว่าที่นี้หนาวจวนใจจะขาดแค่นั้น

มือที่ตัดเล็บสั้นเรียบร้อยของเธออุ่นขึ้นนิดเมื่อซุกเข้าไปใต้ชายเสื้อไหมพรม นอกจากอุณหภูมิจะสำคัญกับการยืดอายุดอกไม้แล้ว น้ำก็เป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งกว่า อย่างไฮดรอนเยียที่บุษภรรณดูแลมาเป็นอย่างดีนั้นผ่านทั้งการจุ่มก้านลงในน้ำร้อนเพื่อทำให้ดอกบานคงทน แล้วยังหุ้มด้วยผ้าชุบน้ำเย็นเพื่อให้มันอยู่ได้นาน กุหลาบเองก็ต้องการน้ำมาก กลัวยังไม่ก็ต้องมีถุงน้ำเล็กๆ ผูกเอาไว้และจัดอย่างประณีตเพื่อซ่อนไม่ให้มันไหลออกมาชัดเจนมากเกินไป

แม้ที่จริงทุกองค์ประกอบของการจัดดอกไม้ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนไปกว่ากันถึงแม้จะเป็นเพียงดอกคัตเตอร์ที่เป็นดอกไม้ประดับก็มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าดอกหลักที่เป็นจุดสนใจ

บุลลาใช้โทรศัพท์ถ่ายภาพซุ้มดอกไม้ที่จัดเสร็จในเวลาไล่เลี่ยกัน เธอถ่ายภาพดอกไม้ที่เป็นผลงานของร้านเอาไว้เสมอ เพื่อไว้เป็นทั้งความทรงจำและพอร์ตงานของร้าน

ภาพก่อนหน้านี้ก็เป็นงานที่ทำให้ร้านของเธอมีคิวจัดดอกไม้นอกสถานที่เพิ่มขึ้น นอกจากงานอีเวนต์ที่ต้นตระกูลมักจะเรียกใช้งาน เธอยังจำวันที่เขามาหาถึงร้านเพื่อขอร้องให้เธอช่วยจัดดอกไม้ในงานมีตติ้งของดาราสาวเป็นการเร่งด่วนได้ดี

แค่เห็นแววตาแววามองของเขานั้นเธอก็รีบเก็บทุกอย่างที่จำเป็นแล้วนั่งรถไปที่สตูดิโอสำหรับเช่าซึ่งว่างเปล่าทันที เขาอยู่กับเธอจนเข้าพร้อมผู้ช่วยคนอื่นถึงแม้ใบหน้าจะดูอิดโรยแต่รอยยิ้มของเขายังคงพิมพ์ใจ

‘ขอบคุณนะครับคุณบลู ทันทเวลาพอดี ขอบคุณมากๆ นะครับ’

ชายหนุ่มพูดขอบคุณไม่หยุดและกุมมือเธอไว้ มือของเขาไม่จัดว่านุ่มและกำราน แต่มันอุ่นมากในความรู้สึกของคนที่ไม่ได้นอนวันนั้น บุลลายังไม่อยากจะล้างมือสักอาทิตยเสียด้วยซ้ำไป

แต่เธอเองก็จำสายตาแบบนั้นได้เสมอ สายตาที่เขามองดาราสาวสวยคนนั้น

หากมีใครสักคนมองใครอีกคนอย่างนั้น เธอแน่ใจว่ามันไม่ใช่แค่การทุ่มเทเพื่องานแน่ ถึงสาวเจ้าจะมีแฟนแล้วก็เถอะ

คิดแล้วบุลลา ก็อยากจะเอาก้านดอกไม้ปักหัวใจตัวเองสักที เธอบอกตัวเองเสมอว่าต้นตระกูลก็เหมือนดอกไม้ในแจกันของคนอื่น แค่ได้มองให้ชื่นใจเธอก็ควรจะมีความสุขพอแล้วสิ

แต่พอดอกไม้ไม่แสนสวยนั้นกลับทำให้เธอพรวดเพื่อเสียทุกทีที่เขาหันมา

“ขอบคุณครับ กลับดีๆ นะครับคุณบลู”

เขายกมือป้องปากพูดกับเธอจากระยะไกล ทั้งที่เธอไม่ควรหันกลับไปมองหลังจากเก็บของเสร็จแล้วเลย

“คุณตัวเองก็เหมือนกันนะคะ”

หญิงสาวยกมือป้องปากพูดกลับไป ไม่สนใจว่าคนอื่นที่ยังทำงานไม่เสร็จจะหันมอง เพราะแค่เท่านั้นก็เป็นโอเอซิสให้เธอได้ชื่นใจแล้ว

ตะวันดวงโตโผล่พ้นขอบฟ้าแล้วเมื่อเธอออกมาจากทางด้านหลังของห้างสรรพสินค้าพร้อมผู้ช่วยคนอื่น บูลลารู้ว่าไม่ใช่แค่ทานตะวันที่จะคอยหันตามดวงอาทิตย์หรอก เพราะเธอก็กำลังหันมองตามทานตะวันดอกนั้นอยู่เสมอ

“ไปจัดดอกไม้อีเวนต์งานเดี่ยวนี้อันนี้ได้เงินเท่าขายดอกไม้ทั้งเดือนเมื่อก่อนเลยนะเนี่ย”

ในฐานะของคุณนายแม่เจ้าของธุรกิจซึ่งถูกยึดอำนาจไปหลังจากเจ็บป่วย บุษภรณ์มีหน้าที่เพียงแค่ตรวจสอบบัญชีกับการดึงเงินหมุนเวียนในร้านส่วนหนึ่งเก็บออมเอาไว้เป็นทุนสำรองเท่านั้น

แต่นั้นก็สำคัญยิ่งกว่าการบริหารของบุลลาเสียอีก

“ก็บลูบอกแล้ว ขายดอกไม้ที่ร้านกับจัดดอกไม้งานแต่งงานมันจะพอกินที่ไหน” เธอทำเอากับชุดเอี๊ยมยีนที่ใส่มาตั้งแต่เมื่อวาน “ที่แรกก็เอาแต่บอกว่าพวกจัดออร์แกนไนซ์ไว้ใจไม่ได้ เป็นไงล่ะคะที่นี้ทำงานกันไม่ต้องพักเลย”

“ก็เมื่อก่อนมันไม่ตีนี้ ตอนเจอเชคเต็งมาใบหนึ่งก็ไม่เกรนจะขึ้น พอมันหนีหายจ้อยก็แทบจะล้มทั้งยืน”

หญิงสาวยังจำเคราะห์ใหญ่ของบ้านได้ บริษัทที่จัดจ้างเองก็ไม่ใช่อะไร แต่เมื่อเกิดเรื่องขึ้นมากลับไม่สามารถเอาผิดอะไรได้เพราะจะฟ้องร้องยึดยาวก็ต้องใช้เงิน สู้เก็บส่วนที่ยังพอมีเหลือมาประกอบธุรกิจไม่ให้อ้อมครั้นเป็นโดมิโนคงเป็นทางเลือกเอาตัวรอดที่ดีกว่า

ธุรกิจร้านดอกไม้มันนั้นต้องใช้เงินหมุนเวียนไม่น้อยเลย ไม่นับรวมถึงการสั่งของที่ต้องหยุดชะงักจนทำให้การค้าขายเสียหายไปจนบุษภรรยาแทบนอนไม่หลับ เป็นอาทิตย์ หากจะพอมีโชคช่วยอยู่บ้างก็คงจะเป็นเงินเก็บของบุริม พี่ชายคนโตของเธอซึ่งกีดกันทำงานเป็นวิศวกรแทนชุดเจาะน้ำมันต่อไปทั้งที่เขาคิดถึงบ้านเต็มที

เมื่อก่อนบุริมจะกลับบ้านราวเดือนละครึ่งไม่นับเดินทางไปที่อื่น แต่ปัจจุบันเขาก็ยังไม่ลาออกมาสักทีทั้งที่ร้านกลับเข้าสู่สภาวะปกติแล้ว

“คิดถึงบรายนั่นอะ ตอนนั้นนะ” บุษภรรยาเองก็คิดถึงเหตุการณ์วิกฤติครั้งนั้นเหมือนกัน

“อืม แต่ตอนนั้นหนูว่าที่ไม่กลับเพราะเป็นที่ป่าของสาวตาคมที่แทนมากกว่า” เธอพอรู้ความลับของพี่ชายนิดหน่อย แต่เผยออกไปคนฟังก็ยังไม่ระแคะระคาย

“ตาหมีนั้นนะเนอะ โอ๊ย ถ้ามีสาวมาจะแถมข้าวสารให้อีกสิบกระสอบ”

คนเป็นแม่หัวเราะใหญ่ ผมที่ขาวทั้งศีรษะแม้ว่าใบหน้าจะยังไม่ได้เหี่ยวยุบนั้นจะบอกว่าดูเปรี้ยวก็ไม่เชิง แต่พอบอกว่าให้ย้อมผมจะได้ดูสาวขึ้น บุษภรรยาก็ไม่ยอมด้วยถือว่าผมหงอกนั้นเป็นหนึ่งในจารึกของช่วงเวลาครั้งสำคัญในชีวิตไปแล้ว

“ว่าแต่เราอะ ชุดนี้ตั้งแต่เมื่อเย็นวาน ยังไม่ได้อาบน้ำไม่ใช้หรือไง”

บุลลาพยักหน้าอย่างภูมิใจแม้อีกฝ่ายจะย่นจมูกใส่

“หนูเป็นคนสะอาดไงคะ ต่อให้ไม่อาบน้ำก็ไม่สกปรกหรอก”

“จ้ะ แม่คนสะอาด”

บุษภรรยาดูไม่อยากจะต่อล้อต่อเถียงกับเธอแล้วถึงเดินหนีลงไปชั้นล่าง

บ้านซึ่งเป็นตึกแถวหัวมุมถนนหลังนี้ตั้งแต่ชั้นสองขึ้นไปเป็นพื้นที่อยู่อาศัยของครอบครัวมานาน แต่ตอนนี้ผู้ช่วยที่ว่างสุดๆ ได้ยึดชั้นที่สองนอนเรียงกันเป็นแถวเหมือนพลาสติกตากแห้งไปแล้ว

ไม่มีใครอาบน้ำสักคน แล้วแบบนี้จะให้เธออาบน้ำก่อนเข้านอนตอนเช้าคนเดียวได้อย่างไร

บุลลาไปหยิบผ้าห่มมาเพิ่มให้มัทนาซึ่งชี้หนาวยิ่งกว่าใครในบรรดาผู้ช่วยจัดดอกไม้ทั้งหมด เธอจัดการธุระของตัวเองหลังจากนั้น ได้สระผมซึ่งไม่ได้ตรงสรวยให้สะอาด ทาแป้งบางๆ ตามด้วยลิปสติกเบาๆ อีกนิดก็เป็นอันใช้ได้

วันนี้เธอสวมเดรสให้คล้องตัวกับการทำงานในร้าน ความยาวของมันคลุมเข้ามาจนเกือบถึงครึ่งแข้ง แขนเสื้อเองก็ยาวเพื่อให้ร่างกายอบอุ่นเสมอ

แต่ที่เธอจะไม่ใช้เลยคือน้ำหอม เพราะกลิ่นสังเคราะห์จะกลบกลิ่นดอกไม้ในร้านไปเสียหมด

บุลลามองภาพสะท้อนตัวเองในกระจกที่มีกระจกโพสท์-อิตเขียนด้วยลายมือติดเอาไว้ด้านบนว่า ‘ได้ทำงานที่ดีคือความสุข’ แล้วยิ้มอีกหนึ่งที่จินตดวงตาโตเหยยงเป็นรูปสระอู

ผู้หญิงหน้าตาธรรมดาที่มีผมหยิกน้อยๆ คนนี้ก็พร้อมจะทำงานแล้ว

ระดับความงามของบุลลาหากให้เทียบกับน้องสาวอย่างกลิกาแล้ว รายหลังที่มีผมยาวตรงซึ่งมาจากยีนด้อยนั้นดูจะมีมาตรฐานสูงกว่า วัดจากจำนวนลูกค้ำซึ่งเป็นเด็กหนุ่มจากโรงเรียนมัธยมที่อยู่ไม่ไกลออกไปที่แวะมาบ่อยๆ อย่างมีนัยสำคัญในทุกเย็นวันศุกร์ได้เลย

น้องสาวของเธอมักจะสวมผ้ากันเปื้อนสีขาวยับชุดนักศึกษาขณะขายกุหลาบแดงดอกเดี่ยวให้แก่เด็กพวกนั้น ซึ่งบางครั้งก็จะซื้อดอกคาร์เนชั่นไปด้วยเมื่อเธอทักว่าดูคุ่นหน้าคุ่นตาราวกับอาทิตย์ที่แล้วก็มาซื้อกุหลาบเช่นกัน

ก็เด็กปกติที่ไหนจะมาซื้อกุหลาบได้ทุกวันศุกร์หากไม่มีอะไรเป็นพิเศษ

“หลอกเด็กกะกรีน” บุลลาพูดลอยๆ

“ก็เด็กยอมให้หลอกเองนี่”

กลิกายิ้มมุมปากแล้วเก็บเงินเข้าหลังเคาน์เตอร์แคชเชียร์ซึ่งบุษบรรณไม่

ได้ฝ้าแต่หลบไปนอนหลังตั้งแต่บ่าย ผู้ช่วยเองก็เริ่มงานกันแล้วทั้งในส่วนหน้าร้าน และหลังร้าน

“คนนั้นมาน่าจะสามเดือนได้แล้วนะ หัวลูกบาสมาทุกที”

“เหอ พี่ปูจ๋าแม่นกว่ากรีนอีกนะเนี่ย” เจ้าตัวยกไหล่ คงไม่ได้สนใจ เด็กหนุ่มคนไหนจริงๆ เพราะว่ามีแฟนเป็นรุ่นพี่ปี่ลีในคณะเดียวกันอยู่แล้ว “นั่นเสียงโทรศัพท์รีเปล่านะ”

กลิกาเสียหุลงเดินหาที่มาของเสียงสั้นจากโทรศัพท์มือถือที่บุลลาเอาไป ชุกเอาไว้หลังที่วางนิตยสารจัดดอกไม้ซึ่งสำนักพิมพ์ปิดกิจการไปแล้ว

“มาวางอะไรตรงนี้ พี่นิกโทร. มานี่นา ไม่รับเหอ”

“ไม่ละ”

“โอเค ฮัลโหลพี่นิก พี่ปูบอกว่าจะไม่รับสายค่า”

กรรไกรในมือบุลลาตัดก้านดอกกุหลาบพลาดไปหลายเซนติเมตรตอนที่หันขวับไปมอง และพบว่าน้องสาวไม่ได้หยอกเล่น แต่รับสายของนิเกตแล้วจริงๆ

“พี่นิกบอกว่าคุยเหนื่อยไม่อย่างนั้นจะสั่งพิซซ่ามาถล่มให้ที่ร้าน” กลิกาย้ายมือถือออกจากหูแล้วสบตาเธอ “พี่ปูเอาหน้าอะไรดี ฮาวายเอี้ยนดีไหม”

หญิงสาวจะไม่เถียงว่าเธอชอบชู้พูดค็อกเทลมากกว่า เพราะทันทีที่หน่วยโทรศัพท์ก็กลับมาได้ปลายสายก็หัวเราะใหญ่ราวกับได้ยินชัดเจนนั่งหมดแล้ว

“บอกไว้ก่อนว่าถ้าโทร. มาเรื่องไปนัดบอดก็สั่งไปบาร์บีคิวกับขนมปังกระเทียมมาด้วยเลย”

“นี่เห็นแก่กินหรือไม่อยากไปกันเนอะ” นิเกตเสียงดัง “แต่เปล้า นัดบอดผ่านไปแล้ว วันนี้เพื่อนห้องเรานัดกัน แกจะไปไหม เย็นนี้ แถวๆ อาร์ยี่นะ ลักทุ่มหนึ่งอะไรี่”

“ใครไปบ้างอะ”

“กรรคอนเฟิร์มกันอยู่ ถ้าน้อยนักก็มีฉันกับแก พี่เอง แล้วก็ไปอีกคน”

นิเกตกับเธอนอกจากจะเป็นเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยแล้วยังเป็นเพื่อนร่วมห้องตั้งแต่สมัยมัธยม ถึงตอนนั้นจะไม่ได้สนิทกันมากเพราะอยู่คนละกลุ่ม แต่เมื่อผ่านไป การได้เจอกันบ่อยทำให้เธอได้รู้ว่า สาวร่างเล็กที่ดูคล่องแคล่วคนนี้ก็ เป็นคนใช้ได้เลยทีเดียว

“แต่ฉันยังอ่านนิยายค้างอยู่ด้วยสิ”

“เวลาที่อยู่กับฉันมีค่าน้อยกว่านิยายเล่มละสองร้อยบาทของหล่อนอีก
หรือ”

“ที่จริงมันตั้งเกือบสี่ร้อยอะนะ อ่านถึงช่วงโคลแม็กซ์พอดีด้วย ถ้าไม่คิดว่า
จะดูไม่ดี ฉันคงเอามานั่งอ่านในร้านไปด้วยแล้ว”

“แค่เฝ้าร้านเอง ก็อ่านฆ่าเวลาไปสิ”

“แต่วังซังรักเนียปกมันสยิวมากเลย อ่านไม่ได้หรอก”

บุลลาเคยมีความคิดจะเอากระดาษมาห่อปกอยู่ เพียงแต่ยังไม่ทันได้หา
กระดาษเธอก็อ่านไปจะค่อนข้างเล่มแล้วนะสิ ปลายสายเงียบไปนิดก่อนจะทำ
เสียงจริงจิ่งขึ้น

“...ไอ้ที่ไปสวดมนต์ข้ามปีกับปฏิบัติธรรมนี่สมานี่ แกสร้างภาพไซ้ใหม่”

“แหม ก็บอกแล้วว่าไปเป็นเพื่อนแม่ล่ะ ยังอยู่ทางสายกลางนะ ไม่ตึง ไม่
หย่อน”

“คะคุณบุญ ไปเถอะนะคะเย็นนี้”

“แต่ไม่กลับตึกนะ จะกลับมาอ่านนิยายต่อ”

“คะๆ เตียวส่งโลเกชั่นไปให้ แต่งตัวมาให้งามละ นานๆ จะเจอเพื่อนที่”

นึกตยังกำชับให้เธอรับปากว่าจะไปอีกหลายรอบ ให้สาบานด้วยว่าหาก
โกหกจะตกนรกทั้งที่ไม่มีใครเคยได้เห็นของจริงสักหน่อย

เพราะแบบนั้นตอนใกล้จะปิดร้านแล้วเธอถึงขึ้นไปแต่งตัว ที่แรกก็ว่าจะ
ไม่อาบน้ำ แต่กลึกาซึ่งอนุญาตให้ยืมชุดสวยกลับไม่ยอม เธอถึงจำเป็นต้องทำตัว
ให้สะอาดทั้งที่คิดว่าไม่ได้สกปรกอะไร

“รวบรวมเถอะ เตียวทำให้ก็ได้” น้องสาวของเธอยังไม่เลิกกำกับสมกับเป็น
เด็กนิเทศ “พี่จัดดอกไม้ได้ยังไงทั้งที่แมตซ์เสื้อกับรองเท้ากระเป๋ายังไม่ได้เลย”

“ก็ดอกไม้มันสวยตามธรรมชาติอยู่แล้วนี่ อะไรก็เข้ากันไม่ยากหรอก”

“แต่ก็ต้องมีตัดมิเล็มกิ่งบ้างไซ้ใหม่ละ ผมพี่ก็เหมือนกัน ถ้าปล่อยให้ฟูตาม
สบายแบบนี้มันก็เสียทีที่ใส่เสื้อเปิดไหล่หมดสิ”

ที่จริงจะเรียกว่าใส่เสื้อเปิดไหล่ก็ไม่เชิง เพราะว่าเสื้อลายขาวฟ้าแขนยาว
นั้นมีคอปกเสื้อที่กว้างกว่าปกติซึ่งตั้งใจให้สวมแล้วไหล่ตกไปหนึ่งข้างเท่านั้น พอ

ถูกสวมทับด้วยเดรสสายเดี่ยวกำมะหยี่สีดำจึงดูเป็นภาพรวมที่บุลลาไม่มีทางที่จะเลือกจับคู่สวมเองแน่ๆ

“เวอร์ไปไหม เจอเพื่อนมัธยมเองนะ” เธอมองน้องสาวที่รวบผมครึ่งศีรษะให้

“ครั้งสุดท้ายที่เจอกันนั่นก็ปีแล้วละ ตั้งแต่มาทำงานในร้านกรีนก็เห็นแต่เพื่อนต้องมาหาถึงที่ พี่ออกไปเจอใครก็ครึ่งเอง นานทีปีหนจะลงรูปตัวเองในเฟซบุ๊ก รูปหมู่คราวนี้จะอยู่ไปอีกหลายปีนะ อยากให้เพื่อนจำว่าพี่เป็นยายเพิ่งไปตลอดหรือไง”

กติกากุดถูกเพราะชีวิตของเธอเจอแต่ดอกไม้ เฟซบุ๊กส่วนตัวก็มีแต่เอาไว้จัดการเพจของร้าน แต่ต้องคอยตอบข้อความเธอก็ยุ่งเกินกว่าจะส่งชีวิตประจำวันของใครได้อีก ได้พบกับเพื่อนคราวนี้จึงถือเป็นโอกาสดีที่จะได้อัปเดทความเป็นไปนอกเหนือจากข้อความในกรู๊ปจำนวน +๙๙๙ ข้อความที่เธอไม่ได้เปิดเข้าไปอ่านนานแล้ว

บุลลาแต่งหน้าเองโดยอาศัยเครื่องสำอางของน้องสาว รองพื้นไฮเอนด์นั้นไม่เป็นปัญหาเพราะพวกเธอมีผิวสีเดียวกัน อายแชโดว์เลือกมาเฉพาะสีน้ำตาลอ่อนให้เปลือกตาดำพอดี แต่อายไลเนอร์สีดำนี่สีที่หางหายจากลังเลกันไปนาน

ที่แรกว่าจะเขียนบางๆ ดิตขอบตา แต่พอเขียนแล้วมันเบ้ยาก็ต้องถมเพิ่มจนกลายเป็นหนามขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“พี่เขียนตาไม่เท่ากันอะ”

“เห็นละ ช่างมันเถอะ แค่เจอเพื่อนเอง” เธอตัดใจเพราะกลัวเสียเวลา ดินสอเขียนคิ้วไม่จำเป็นเพราะคิ้วกรกนี้เข้มพออยู่แล้ว พอจะทาลิปสติกมือของกติกาก็ซิงหียบแทงหนึ่งมาเสนอ

“สีนี้ๆ”

สีชมพูตุ่นๆ แต่มีชิมเมอร์นั้นสวยจริงอย่างที่อีกฝ่ายกำนันตี บุลลาสวมต่างหูเงินรูปดอกไม้เป็นอย่างสุดท้ายก่อนจะบอกมารดาว่าจะรีบกลับมาสวมดมนด์ด้วยกันก่อนนอน

หญิงสาวออกจากร้านที่ยังไม่ถึงเวลาปิดเพราะธุระส่วนตัวเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี กว่าจะรู้ตัวว่าสวมรองเท้าผ้าใบสีขาวเหยียบส้นคู่เก่งออกมาแทน

คัทชูที่เตรียมไว้ก็ตอนขับรถมินิแวนออกมาจากซอยข้างร้านแล้ว เวลานั้นนึกเกิด
ส่งแผนที่ร้านแถวซอยอารีย์มาให้พ่อติบพอดี

มีมอเตอร์ไซด์ของร้านพิชซ่าขี่ผ่านหน้ารถไป เธอไม่ได้ตั้งใจอะไรเป็น
สำคัญ

๒

บุคลายังไม่ได้เข้าไปในร้านสักที่หึ่งที่มาถึงตั้งแต่หลายนาที่ก่อน
ร้านอาหารที่ดูเป็นกิ่งคาเฟร้านนี้เหมือนกับด็กแมลงที่หลงรักดอกไม้อย่างเธอ
ตั้งแต่ทางเดินผ่านสวนขนาดย่อมแบบอังกฤษที่นิยมไม้ใบเล็ก แม้ที่เห็นจะ
เป็นพรรณไม้เมืองร้อนผสมเข้ามาโดยมากก็ตาม

หากเธอมาเข้ากว่านี้คงจะได้ภาพของซุ้มกุหลาบเลื้อยสีสดกว่านี้แน่ แต่ถึง
อย่างนั้นต้นนกฮิปป์ที่อยู่อุดติดกับเสาไฟเตี้ยๆ จากพื้นก็ดูรู้ว่าตั้งใจให้เล่นแสงเงา
สวยงามดี ข้างกันนั้นก็ม็แวววีเชียรกับมอร์นิงกลอรีที่เธออยากจะทำไปปลูกข้าง
บนดาดฟ้าของตึกที่อาศัยอยู่

พื้นที่สวนลับด้านบนของร้านดอกไม้ไม่มีเพียงเธอเป็นผู้ดูแลซึ่งเลือกตาม
พรรณไม้ที่ชอบมากกว่าจะกำหนดชนิดเป็นแบบแผน ยิ่งเห็นมันงุ่นง่านกับอ่างน้ำ
นกฮิปป์เพิ่มก็เลืให้เธอเอนเอียงอยากจะทำเนรมิตสวนที่บ้านให้เป็นแบบนี้บ้าง

ก่อนที่จะเดินผ่านเลยไปเธอก็แวะดูแถวอ่างน้ำนกหินสีขาวยิ่งมีแท่นน้ำพุ
อยู่ด้วย แม้จะยังไม่เปิด แต่เมื่อสังเกตดีๆ จะเห็นตะไคร่บางๆ จับอยู่ตามรอย
นูนของลวดลาย มีคนมือบอนโยนเหรียญลงไปด้วย โทษจะเปลือกลูกอมลอยน้ำ
ที่ชวนให้คันไม้คันมืออีก

พอนูลลาเอื้อมมือเก็บขยะที่ลอยอยู่ไประดับข้างสวนก็ติดพริบขึ้นพร้อมกัน ซึ่งยังไม่ร้ายเท่าแทนน้ำพุที่เปิดใช้งานในวินาทีนั้นด้วย เธอสะดุ้งถอยออกมา แต่ก็ยังซ้ากว่าสายน้ำพุที่ยิ่งขึ้นไปบนอากาศก่อนจะตกลงมาใส่หัวแรงอย่างไม่ได้คิดไปเอง

ถ้าเป็นฝนคงเป็นฝนเม็ดใหญ่ไว้อารยธรรมที่ทำให้ผมของเธอเปียกเลอะไม่เป็นทรง ไหนจะเสื้อเปิดไหล่ที่ไม่ได้ช่วยซึ่มซับอะไรเลยอีก

กระจกในห้องน้ำที่เธอปรีเข้าไปส่องทำให้เห็นว่าหายนะนั้นไม่ใช่คำที่เกินจริงเลย ต่อให้เอาทิวซุทั้งร้านมาพันรอบตัวก็ยังไม่สามารถย้อนเวลาให้เธอมีสภาพเหมือนเมื่อไม่กี่วินาทีก่อนได้

“ฟู”

ชื่อเรียกคຸ່ນๆ นั้นทำให้เธอหยุดใช้ทิวซุซึบบนศีรษะ เลื่อนสายตามองผ่านกระจกไปยังคนข้างๆ ที่ยังถือตลับแป้งในมือเอาไว้

“ฟู อຸ້ย บลูลจริงด้วย จำเราได้ไหม”

นูลล่ายิ้มให้สาวสวยแก่หุ่นดีในชุดเดรสสีเนื้อเข้ารูปตรงหน้า ทั้งปากอวบอิมกับจมูกได้รูป ใต้ดวงตาโตซึ่งมีแพขนตาหนานั้นมีไฟกลมๆ หนึ่งเม็ด...นี่ใครกันเนี่ย

“บลูลไม่เปลี่ยนเลย เราว่าแล้วต้องใช่แน่ ตอนนี้เป็นยังงัยบ้าง ที่บ้านยังเปิดร้านดอกไม้้อยู่ไหม”

“เปิดอยู่ๆ ตอนนี่เรามาดูผลงานที่ร้านเองแล้วละ” ยังรู้อีกนะที่บ้านของเธอทำร้านดอกไม้

“ดีจัง เราว่าแล้วเธอเหมาะกับร้านดอกไม้”

“แล้ว...เธอเป็นยังงัยบ้าง สบายดีนะ” นูลล่ายังไม่เลิกคิดว่าอีกฝ่ายนั้นเป็นใครกันแน่ ถ้าเป็นเพื่อนที่มหาวิทยาลัยเธอก็ควรจะต้องจำได้บ้างสิ หรือเป็นเพื่อนห้องอื่นช่วงมัธยมกันนะ

บางทีอาจจะเป็นเพื่อนที่อยู่มหาวิทยาลัยอื่นที่เจอตอนไปเข้าค่ายด้วยกัน แต่ก็ไม่น่าจะรู้เรื่องร้านนี้

“สบายดี เรื่องยาวนะ แต่ก็แบบนี่แล้วไง” เจ้าตัวยิ้มเขินแล้วเลื่อนมือของตัวเองเป็นการเชื้อเชิญให้มองตามตั้งแต่หัวจดเท้า

“อืม สวยเลย” บุคลากรตามจริง แสดงว่าต้องมีการเปลี่ยนครั้งใหญ่ อาจเป็นใครที่เคยมีหน้าหนักมากรีเปล่า

“อ๋อ เบียกอยู่นี่ เอาทิชชูเพิ่มไหม” อีกฝ่ายทำตาโตราวกับเพิ่งสังเกตว่าตัวเธอเปียกไปเกือบสี่สิบเปอร์เซ็นต์แล้ว คนสวยอัยยาคัยยัตรีรับหันไปดึงกระดาษทิชชูที่อยู่ติดฝั่งของตัวเองใกล้กับสบู่ล้างมือมาให้ทันทีจนต้องรีบขอบคุณ

“เจอกันแล้วขอแลกไลน์หน่อยนะ คิดถึงวันเก่าๆ เลย รู้ไหมเธอเป็นรักแรกของเราเลยนะ”

“เฮ้” จากที่ตั้งใจหลบตาแล้วเล่นเกมทายชื่อในใจขณะเช็ดเนื้อตัว หญิงสาวก็เงยหน้าขึ้นอีกที จ้องคนที่พูดออกมาอย่างกล้าหาญว่าเธอเป็นรักแรก

ดวงตาคู่นั้นเองก็สบตรงกลับมา ส่วนสูงที่มากกว่านั้นทำให้เธอต้องแหงนขึ้นทั้งที่อีกฝ่ายไม่ได้สวมสันสูง

“ไผ่กลมๆ ไต่ตาเหมือนหยดน้ำตานี้ทำให้เธอเบิกตากว้างกว่าเดิม

“อมรชัย ไผ่ซี่แย!”

“ว้าย!” อดีตอมรชัยรีบตีแขนเมื่อเธอเสียงดัง “ตอนนี้ชื่ออันนาแล้วค่ะ”

บุลลาจำได้แล้วว่าเธอกับคนตรงหน้าเคยอยู่ห้องเดียวกันตอนประถมตั้งสามปี พอตอนจะขึ้นมัธยมก็ถูกสารภาพรักในเฟรนด์ชิปโดยมีดอกกุหลาบสีชมพูโบมาให้ภายหลัง แต่เธอก็บอกอมรชัยไปว่า ‘หุย กุหลาบที่ร้านเราสวยกว่านี้ อีกนะอัน’

ตั้งแต่นั้นเขาก็ขาดการติดต่อไป ยายเด็กร้ายกาจนั้นก็เพิ่งมารู้สึกผิดเอาเมื่อโตแล้วรู้ความว่าการที่พูดออกไปโดยไม่คิดนั้นจะทำร้ายจิตใจคนอื่นได้มากขนาดไหน

“ขอโทษนะที่ว่ากุหลาบเธอนะ”

“กุหลาบ?” อันนาเอียงคอก่อนหัวเราะ “อើย ไม่ต้องคิดมากนะ หลังจากเธอ เราเจ็บมาเยอะกว่านั้นอีก”

บุลลากลมือจับแก้มตัวเองที่ร้อนขึ้น ทำสายตาขอโทษอีกฝ่ายอีกจนถูกลูบหัวแบบตอนประถมไม่มีผิด อมรชัยไผ่ซี่แยร้องให้เสมอเมื่อถูกเพื่อนผู้ชายแกล้ง แต่เขาก็เป็นคนที่ย่อนโยนกว่าใครในชั้นเรียน

“แล้วนี่มากับเพื่อนหรือ” เธอชวนอันนาคูยต่อหลังแลกไลน์แล้วออกจาก

ห้องน้ำพร้อมกัน

“ก็ไม่เชิง นัดกันผ่านในเน็ตนะ”

“ไม่น่ากลัวเธอเนี่ย”

“กลัวสิเลยนัดกันมาหลายๆ คนจะได้ไม่อันตรายไง แต่วันนี้ได้เจอเธอก็ โชคดีละ ไว้จะไปอุดหนุนที่ร้านนะบรู”

อีกฝ่ายโบกมือน้อยๆ แล้วเดินกลับไปทีโตะซึ่งมีผู้ชายอีกสามคนและผู้หญิงอีกสองคนนั่งอยู่ตรงข้ามกัน บุลลาเริ่มมองหาเพื่อนบ้างก่อนจะเห็นเพดานที่เต็มไปด้วยช่อดอกไม้ห้อยลงมาซึ่งไม่ทันได้สังเกตที่แรก

ส่วนใหญ่เป็นสเตติสที่เก็บไว้ได้เมื่อแห้ง แต่ก็มีเฟินปลอมผสมอยู่ด้วย เพื่อให้มีสีเขียวดูสบายตาตัดกับกุหลาบที่หน้าจะเขวามาหลายวันแล้ว

“มีโตะจองชื่อคุณนิกไหมคะ” หลังจากถ่ายรูปจนพอใจแล้วเธอถึงถามที่เคาน์เตอร์ แต่ตาก็ยังผลอมองบันไดเวียนซึ่งเขวนยิปโซฟิลลาในกระถางเอาไว้กับฐานของราวจับ รู้ดีว่าไม่น่ามันจะตายแน่ ขนาดต้นที่เธอเขวนไว้ตรงหน้าต่างยังต้องกู้ชีพอยู่หลายครั้งเขียว

พอพนักงานปฏิเสธว่าไม่มี เธอก็เริ่มเขวว่าจะจะมีเซอร์ไพรส์อะไร

“แน่ใจนะคะ ไม่ได้มีใครกำชับให้โกหกใช้ไหม” หันกลับมาทำหน้าที่จริงจึงใส่พนักงานอีกที “ฉันชอบถูกเพื่อนแกล้งนะค่ะ”

“ไม่มีจริงๆ ค่ะ” พนักงานสาวถอยไป ทำเอาหญิงสาวเสียความมั่นใจใจว่าเธอน่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือไง

“เอ่อ ขอโทษครับ” ผู้ชายสวมสูทจากโตะเดียวกับอันนาเอ่ย

บุลลาขยับตัวออกจากเคาน์เตอร์ บางทีเขาอาจจะอยากสั่งอะไรเพิ่มก็ได้ พลังทำสายตาแบบ ‘เอาเลยคะคุณ’ ให้เขาแล้วเริ่มจิ้มโทรศัพท์ไปหาเพื่อนที่ไม่ยอมตอบข้อความเลยหลังจากส่งแผนที่มาแล้ว

“นี่เพื่อนนิกใช้ไหมครับ”

“คะ?” เธอเงยหน้า “รู้จักนิกได้ไงคะ”

“อ้าว นิกไม่ได้บอกคุณก่อนหรือครับว่าเรานัดกันมาทำไม”

บุลลาส่ายหน้าแทนคำตอบ เธอจะมาหาหนักแล้วเกี่ยวข้องกับเขาเล่า

“นิกนะนิก” ชายหนุ่มบ่นกับตัวเอง “คือจี้้นะครับ คือผมกับนิกเป็นเพื่อน

ที่คณะเดียวกัน แล้วเราก็กดโลโก้เพลงพ้อหมอพ้อสือรักเหมือนกัน มันเป็นเพลงที่ให้แนะนำเพื่อนที่โสดและนิสัยดีของตัวเองให้คนอื่นแล้วก็ดูดวงด้วย แต่นักสร้างกรู๊ปของเพื่อนที่กดโลโก้เพลงนั้นอีกทีเพื่อที่จะจำกดวงให้แคลงแล้วก็ทำแบบเดียวกัน งงไหมครับ”

เขาดูตั้งใจอธิบาย แต่คำขำของหญิงสาวกลับกระตุกเป็นบีตส์อาร์แอนด์-บีแล้วเมื่อมีคำว่านับอดมุตขึ้นมาในหัว

“คือนึกแนะนำฉันในกรู๊ปปัลนั้น?”

“ไม่เชิงว่าลับเพราะมีสมาชิกสักสามสิบคนได้แล้วก็...” เขาเหมือนอยากจะทำอะไรยาวๆ แต่เมื่อเธอจ้องตานิ่งก็สั้นลง “ครับ”

“จัดนับอดมิใช่ไหมคะ” บุลลาเม้มปากยิ้ม “ฉันคิดว่าวันนี้คงจะไม่สะดวกเท่าไร๋ ขอโทษด้วยนะคะ”

หากเป็นการก่อสร้างหญิงสาวก็กำหนดระยะเวลาก่ออิฐฉาบปูนเรียบร้อยแล้ว อีกไม่กี่วินาทีกำแพงแข็งแรงก็จะเสร็จสมบูรณ์อย่างที่ถูกโหม่หน้าอย่างไรก็จะไม่ใจอ่อนแน่ ที่สำคัญคือเธอพร้อมจะฉาบนิเกตเข้าไปด้วยเป็นการฆาตกรรม

บุลลาขยับบวมๆ ให้แก่คนที่เป็นตัวแทนมาซื้อเชิญก่อนจะถอยหลังหลบฉากออกไปตามทางที่เดินมา คนอีกห้าคนที่เฝ้ายังมองตาม อันนาขยับหน้าตาคใจไปด้วยราวกับจับต้นชนปลายได้ทั้งหมดแล้ว

สวนแบบอังกฤษาเดินกลับดูแตกต่างออกไปเพราะห้องฟ้าด้านนอกมืดสนิทแล้ว น้ำพุแรงส่งละออออกมาเปียกพื้นหินที่ปูเป็นทางเดินเปียกไปกว่าครึ่ง ใครบางคนยังยืนถ่ายรูปอยู่แถวนั้นแล้วโยนเหรียญลงไปทั้งที่หน้าจะเก็บไว้หยอดตู้บริจาคมากกว่าจะปล่อยให้แห้งน้ำเป็นสนิมแบบนี้

เขายังหันหลังยืนอธิษฐานขณะเธอเดินผ่าน พอหันกลับไปมองผู้ชายคนนั้นก็หม่นตัวเดินเข้าร้าน แขนของเขาดูยาวในสูทสีรอยัลบลูยามจับลูกบิดของประตูกระจกทำให้เห็นใบหน้าด้านข้างชัดเจน

แทนที่จะผลักแล้วเดินเข้าไปเขากลับหยุดอยู่อย่างนั้นก่อนจะหันมาราวกับรู้ว่าถูกจ้องอยู่ ริมฝีปากที่เหี้ยมเป็นเส้นตรงที่แรกยกยิ้มกว้างขึ้นทันที

“อ้าว คุณบลูนี่เอง”

บุลลาสงสัยอยู่ว่าอาจจะใช่ แต่ก็ไม่ได้คิดว่าจะเป็นต้นตระกูลจริงๆ

แล้วเขาก็เดินตรงมาหา อย่างที่เธออยากจะมีคนลงไปใต้ดินแล้วซ่อนอยู่กับ รากต้นไม้แทน ไซลี ผมเธอตอนนี้เหมือนรากไม้จะตายอยู่แล้ว

“สวัสดีค่ะคุณต้น”

“ว่าแล้วเขียวเห็นไวๆ คุณบลูจะกลับแล้วหรือครับ”

“ค่ะ” โปรตอย่างจำว่าเจอนั้นสภาพนี้เลยนะคะ

“นั่งกลับดีๆ นะครับ” เขายิ้มให้เธอ มีเวลาอีกสามวินาทีที่จะตอบโต้กลับไปโดยไม่มีพิธี

“ค่ะ คุณต้นเคยมารี้อยู่ข้างในร้านสวยมากเลย”

“เพิ่งครั้งแรกครับ พอดีเป็นนัดของเพื่อนที่เหวี่ยงให้มาแทน...”

ต้นตระกุกที่ยังไม่รู้ตัวว่าถูกดำเนินการบอกเอาไว้หยุดพูดไปตั้งๆ แล้ว หยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ส่งสายตาเป็นเชิงขออนุญาตรับสายทั้งที่ไม่จำเป็นเลย

“อ้าว คนไม่ครบไม่ต้องไปก็ได้หรือ แต่ฉันมาถึงแล้วนะ อ้อ ได้ โอเค”

บุลลารู้สึกตึงๆ ในใจ สบตาเขาที่ยิ้มให้อีกที่เป็นเชิงบอกว่าเธอไม่ได้ เจตนาจะแอบฟังนะ

“เดี๋ยวผมไปก่อน ไว้เจอกันใหม่นะครับ”

“ค่ะ” เธอยังมองตามแผ่นหลังของเขาที่เลิกลงทุกที จนผ่านประตูกระจก หายเข้าไปในร้าน กระทั่งร่างสูงนั้นเดินไปถึงโต๊ะที่อยู่ริมผนังด้านหนึ่งที่เป็น กระจกเช่นกัน

เขานั่งฝั่งตรงข้ามของอันนาแต่ไม่มีใครอยู่ตรงหน้าของเขาเลย

“อ้าวคุณ”

เสียงของพกุลซึ่งเป็นตัวตั้งตัวตักจับนัดบอดทำให้ต้นตระกุกเงยหน้าจาก โทรศัพท์หลังจากข้อความไปหาหุลย์ส์ว่าเขาอยากจะมีคนออกไปเต็มที เพราะ สาวๆ ที่อีกฝ่ายชวนเชื่อให้มารู้จักด้วยคำว่าสวยเดี๋ยวนั้นเทียบกับดาราสาวมินาคม ที่เพิ่งทำเธอออกหักไม่ได้เลย

ฝั่งตรงข้ามของเขามีทั้งสาวใส่แว่นเคร่งขรึม สาวผมสั้นเวริกกิงวูแมน และสาวประเภทสองซึ่งสวยที่สุดแต่ดูตึงเสียงดังกว่าเขาอีก

แต่ตอนนี้มีสาวเป็นเพิ่มมาอีกหนึ่งคนแล้ว

“ฉันเพิ่งคุยกับนิกคะ นิกบอกให้ฉันอยู่ต่อ”

บุลลาทำให้เขาต้องยิ้มให้เมื่อเธอนั่งลงตรงข้ามกับตัวเอง ทั้งที่เมื่อครู่แน่ใจว่าได้ยินพุกุลคุยโทรศัพท์ต่อว่าคนที่ชื่อนิกเรื่องที่นิกบอกให้คนภูกันดูเรื่องก่อน “อย่างนั้นก็ดีเลยครับ” พุกุลที่เขาเพิ่งรู้จักไม่กี่นาทีก่อนเองก็ดูไม่ตั้งใจอะไร “แนะนำตัวกันดีไหมครับ”

ต้นตระกูลซึ่งตั้งใจว่าจะหนีกลับนั้นรู้ตัวแล้วว่าคงจะปฏิเสธได้ยากกว่าเดิม เมื่อบุลลามาร่วมวงด้วย เพราะหากเขาไปจำนวนคู่ที่พอดีก็จะเหลือเศษทันที

“คุณบลูกี่มานัดบอดด้วย บังเอิญจังนะครับ” เขาหันไปพูดเบาๆ กับเธอ เสื้อผ้าที่ไม่เป็นทรงและเพ็งห่างจากการเปียกนั้นชวนให้รู้สึกวุ่นวายใจจนเอาแต่คิดถึงเตารีดไอน้ำไม่หยุด

“เพื่อนคะยื่นคะยอให้มาคะ” เธอยิ้มล้าปากใจออกมา ใต้ขอบตานั้นและยิ่งกว่าเมื่อตอนพบกันหน้าร้าน บางทีเธออาจลืมหันแล้วเซ็ดมันกับแขนเสื้อ

ใช่ แขนเสื้อนั้นมีรอยสีต่างๆ ของอายไลเนอร์อยู่ด้วย

“เหมือนกันเลยครับ บังเอิญจัง”

แต่ผมถูกหลอกมาว่าจะมีสาวสวยด้วยนะสิ...

เขาเก็บความคิดนั้นไว้ในใจขณะที่ได้ยินอันหนาแนะนำตัวว่าปัจจุบันทำงานเป็นบีเอของเครื่องสำอางเคาน์เตอร์แบรนด์ มีงานอดิเรกคือการทำบล็อกสอนแต่งหน้าและรีวิวเครื่องสำอางในยูทูบ

นั่นสิ เธอถึงดูคล่องแคล่วและไม่เคอะเขินเลย

“ฉันเหรอคะ” บุลลาเอาแต่มองต้นตระกูลถึงไม่รู้เลยว่าฝั่งผู้หญิงแนะนำตัวกันครบแล้ว “ฉันชื่อบลู อายุยี่สิบแปด ทำร้านดอกไม้ของครอบครัว ขายทั้งแบบช้อปแล้วก็รับจัดงานนอกสถานที่คะ งานมงคลที่นิยมจะเป็นงานแต่ง งานหมั้น ขึ้นบ้านใหม่ งานดอกไม้ไทยก็จัดได้แต่ต้องจองล่วงหน้านานหน่อย งานอวมงคลก็รับนะคะ นี่นามบัตรคะ”

หญิงสาวเปิดกระเป๋าคล่องไหลโฉบแล้วหยิบนามบัตรออกมาแจก มีแค่ต้นตระกูลที่ไม่ได้รับเพราะเขาเคยได้รับแล้วตั้งแต่ปีก่อน แต่ท่าทางการอธิบายเรื่องร้านของเธอยิ่งเหมือนเดิมจนชวนให้คิดถึงวันนั้น

วันที่เขาได้รับมอบหมายให้ตามหาร้านดอกไม้ที่จะรับงานแทนร้านที่เคย

ใช้บริการซึ่งมีปัญหามาตลอด วันนั้นชายหนุ่มตามเก็บนามบัตรของร้านดอกไม้มาเป็นลึบๆ แห่งตามถนนสายดอกไม้กระทั่งขับรถผ่านร้านของเธอซึ่งไม่ได้อยู่ในสายตาเลย แต่พอคิดว่าเวะสักหน่อยก็ไม่น่าเสียหาย หลังจากนั้นเขาออกมาจากร้านพร้อมนามบัตรและลาเวนเดอร์ช่อเล็กๆ ที่เธอบอกว่าเป็นของขวัญ พร้อมกำชับว่าหากมีงานอะไรก็ติดต่อมาได้เลย

เขายังจำได้ว่ากลิ่นของมันหอม ทำให้ผ่อนคลายไปตลอดการขับรถทีเดียว แต่คุณจะจริงจังกับการแนะนำร้านในนัดบอดไม่ได้สิครับคุณบลู

“มีงมาลาการ ร้านนี้เหมือนเคยได้ยินเลยครับ” พกูลซึ่งทำหน้าที่แปลกๆ ในที่แรกเมื่อบุลลาแนะนำตัวมีท่าที่สนใจขึ้นมา “เอ๊ะ นามบัตรนี้เขียนเอาไว้เปล่า”

คนพูดใช้นิ้วชี้ตัวอักษรลายมือสีทองบนนามบัตรสีเทาไปด้วยจนคนอื่นทำตาม เวิร์กกิงดูแมนยกขึ้นมาดมจนชิดจมูกทำให้เห็นว่าด้านหลังพิมพ์คิวอาร์โค้ดกับชื่อแฟนเพจของร้านเอาไว้ด้วย

“อะ มีช่วงหนึ่งฉันไปเรียนคาลิกราฟีมาแล้วก็ฝึกเขียนเองมาเรื่อยๆ” บุลลาตอบเรื่องอักษรวิจิตรง่ายๆ แล้วชะโงกหน้ามองคนที่กำลังดมนามบัตร “ส่วนกระดาษชอบกลิ่นเองอะ ฉันว่ามันนุ่มนวลน้อยกว่ากระดาษหอมสำเร็จรูปดี”

“โห” อันนาส่งเสียงมาเท่านั้นแล้วก็หันไปคุยกับบุลลา “เธอเรียนที่ไหนเหมือนฉันเห็นคอร์สออนไลน์มันแพงอยู่นะ”

“หลายปีแล้ว แต่ก็ไม่มากหรอก เรียนครั้งเดียวแล้วก็หาหนังสือมาดูเพิ่มเอานะ”

“สองคนนี่รู้จักกันมาก่อนหรือครับ” ต้นตระกูลรู้สึกว้าวทั้งคู่คุยกันง่ายกว่าคนอื่น

“เปล่าค่า” อันนารีบตอบ

บุลลาทำหน้าที่พิธีกรแล้วยิ้มกลมเกลื่อน

แม้การแนะนำธุรกิจของหญิงสาวดูผิดที่ผิดทางในที่แรก แต่ก็ดูได้รับความสนใจจากชายหนุ่มคนอื่นที่นั่งฟังเดียวกับเขา ซึ่งกล้าคุยกับเธอเรื่องงานมากกว่าผู้หญิงที่แนะนำตัวว่าเป็นอาจารย์กับนักบัญชีเสียอีก

บางทีอาจเป็นที่บุคลิก หรือทำทางที่ไม่ได้เป็นทางการมากเกินไปนัก ที่นี้ก็เหลือเขาเป็นคนสุดท้ายที่จะต้องแนะนำตัวในฝั่งผู้ชายแล้ว

“ผมซื้อต้นคริสต์มาส ตอนนี่จวนจะสามสิบ ทำทุกอย่างในบริษัทออร์แกนิกส์ ส่วนใหญ่เป็นยามตามปิดไฟก่อนกลับบ้าน งานอดิเรกคือนอน ถ้าว่างก็จะไปเดิน จตุจักรซื้อกระเบื้องเพชรครับ”

พกุลเลิกคิ้ว ส่วนบุลลาที่นั่งตรงหน้ากะพริบตาถี่ๆ
อะไรเล่า เขาก็อยากแนะนำตัวให้ดูไม่เป็นทางการบ้างนี่นา

หลังจากนั้นบทสนทนาส่วนใหญ่ก็เริ่มเป็นเรื่องความรักต่างๆ ที่บุลลาอยากจะฟังเรื่องกระเบื้องเพชรจากสวนจตุจักรมากกว่าแต่ๆ คิดดูแล้วกันว่าเธอยอมเดินกลับเข้ามาในร้านที่ลั่นวจาแล้วเขียนอะไรไหนจะโกหกกว่าคุยกับนิเกตอีกครั้งที่ขี้ไม่ได้ทำอีก

วันนี้เธอซักจะหน้าทนเกินไปแล้ว เขารู้ตัวบ้างไหมว่าที่ผ่านมาเธอคุยกับเขาก็แค่เรื่องงานเท่านั้น ไม่มีสักครั้งที่จะพบกันในเวลาส่วนตัวแบบนี้

ให้ตายเถอะ ขนาดตอนนี้ที่เขานั่งเก้าอี้ข้างฝั่งผู้หญิงอีกคนเล่าเรื่องแฟนเก่า เธอยังหยุดมองเขาไม่ได้เลย

บุลลาเก้าอี้ข้างขณะที่ผู้หญิงที่นั่งริมสุดเล่าถึงแฟนเก่าที่บอกเลิกด้วยเหตุผลว่าเธอจู้จี้จ้านมากเกินไป ทั้งที่เจ้าตัวยืนยันว่าตนเองนั้นเป็นคนเรียบง่าย ไม่เรียกร้อง เข้าวัดปฏิบัติธรรม งานการก็ดีไม่มีบกพร่อง ไม่เคยเรียกร้องเลยจริงๆ นะ

แต่เธอนับคำว่า ‘ไม่เรียกร้อง’ ได้เจ็ดครั้งแล้วหากนับไม่ผิด

ต้นตระกูลเลิกคิ้วนิดก่อนจะเลื่อนสายตามองเธอ นิ้วโป้งของเขาแตะอยู่ใต้คางส่วนนิ้วชี้วางอยู่ตรงริมฝีปากชวนให้รู้สึกว่าจะถูกยั่ววนอยู่ไม่น้อย

เธอสบตาเขากลับไปด้วยท่าเหมือนกัน มีแค่เธอกับเขาที่เงียบท่ามกลางบทสนทนาของคนอื่นในโต๊ะที่คุยออกรสเหมือนกับรู้จักกันมานานแล้ว

“กลับไหมครับ” เขาถามเบาๆ

“คะ?” เธอตอบเบาๆ รู้แล้วว่านี่กลายเป็นห้องสนทนาลับในกลุ่มสนทนาใหญ่อีกที

“ไปร้านข้างๆ ก็ได้ ผมเลี้ยงเอง”

บุลลาทำตาโตกลับไปเมื่อเขาจะพริบตาใส่หลายครั้งเป็นสัญญาณขอความ

ช่วยเหลือ เธอรู้ตัวแล้วว่าทุกคนต้องเล่าเรื่องความรักที่ผ่านมาไล่ตั้งแต่คนหัวโตะ จนจะถึงตัวเองและคนฝั่งตรงข้ามแล้ว

“เลี้ยงแนะนำคะ”

ต้นตระกูลพยักหน้าหนึ่งที ก่อนจะยัดตัวขึ้นนั่งหลังตรงทั้งที่เธอยังไม่ได้บอกออกไปว่าตกลง

“ขอโทษนะคะครับ คุณบุลลิตตระกูลต้องกลับแล้ว เตียวผมออกไปส่งเธอนะครับ”

หญิงสาวที่เพิ่งรู้ว่าสามีของเธอมีชู้บ้างให้ทุกคน เธอโกหกครั้งที่สองของวัน เพราะเขารู้แล้ว แนะนำว่ามันไม่แนบเนียนหรอก แต่โดยมารยาทแล้วก็ไม่มีการทักท้วงขึ้นมาเมื่อเธอกับเขาลุกเดินออกมาจากโตะพร้อมกัน

“จะนำเกลียดเกินไปไหมคะที่ขอกลับก่อนแบบนี้” บุลลาไม่กล้าหันกลับไป ด้วยซ้ำ กลัวว่าอาจจะถูกมองไล่หลังจับพิรุธ

“พวกเขาหกคนคุยถูกคอกันดีนะคะครับ เราไม่อยู่ก็ไม่กร่อยหรอก นอกจากว่าคุณบลูสนใจใครอยู่”

“ไม่มีนะคะ” เธอตอบรวดเร็ว

“ว่าแล้วเชียว” ต้นตระกูลเปิดประตูร้านให้เธอเดินนำไปก่อน “ไม่เห็นคุณบลูมองใครเลย”

มองสิ เธอมองเขาอยู่ตั้งนานยังไม่รู้ตัวอีก

“แล้วทำไมคุณต้นมานัดบอดแบบนี้ล่ะคะ”

“ก็เพื่อจะเจอสาวในสเปกมั้งครับ”

คนตอบยิ้มละไมแต่ทำให้คนฟังรู้สึกสะอึกข้างใน หมายความว่าที่เขาออกมาเพราะไม่เจอสาวในสเปก และเธอก็เป็นหนึ่งในตัวเลือกว่าไม่ใช่เช่นกัน

ที่ร้ายกว่าคือเขาอาจคิดด้วยว่าเธอนั่งตรงนั้นก็เสียเวลาเปลืองเปล่าละ

“แล้วสเปกคุณต้นเป็นแบบไหนคะ”

“สองคำถามแล้วนะคะครับ ผมถามบ้างสิ ทำไมคุณบลูมานัดบอดแบบนี้”

บุลลาเม้มปาก เกือบจะได้รู้แล้วเชียว “เพื่อนหลอกให้มาค่ะ”

“ไม่ใช่ว่าที่แรกคุณตัดสินใจกลับแล้วหรือครับ”

“ค่ะ แต่ว่าก็ถูกคะยั้นคะยออีกไงคะ แล้วก็เห็นว่าคุณต้นอยู่ด้วยคงไม่แย

นัก” โทหกครั้งที่สามของวันเรียบร้อยหญิงสาวก็ทำเป็นหันไปมองทางอื่น “แล้วคุณต้นจะบอกเหตุผลที่จะไม่กลับไปว่าอะไรคะ”

“ก็บอกไปแล้วไงครับว่าไปส่งคุณ”

“คุณบอกว่าเดินมาส่งฉันไม่ใช่หรอคะ”

“เปล่าครับ ผมใช้คำว่า ‘ออก’ อาจจะหมายถึงขับรถไปส่งก็ได้นี่ เขาไม่ตามหรอก”

บุลลารู้แล้วว่าถูกเขาใช้เป็นข้ออ้างเข้าให้ เขาหลอกได้แม้กระทั่งเธอเลยหรือเนี่ย

“แต่เรื่องเลี้ยวผมพูดจริงนะครับ แทนการขอบคุณที่ออกมาด้วยกัน ผมไม่อยากถูกคนอื่นจี้ถามเรื่องส่วนตัวนะ” ต้นตระกุ่มมองไปร้านข้างๆ ซึ่งใช้ที่จอดรถโซนเดียวกัน ก่อนที่เขาจะถอดสูท พับทบง่ายๆ แล้วพาดเอาไว้กับแขน “พวกเรื่องแฟนเก่าที่รักที่ผ่านมามีอะไรแบบนี้”

“มานัดบอดแต่ไม่อยากเล่าเนี่ยคะ” เธอเลิกคิ้ว

“ที่เคยไปมันไม่ใช่แบบนี้ครับ อย่างน้อยก็คุยเรื่องอื่นกัน แบบนี้เหมือนมาเผาแฟนเก่าเลยแทนที่จะได้อยู่กับปัจจุบัน...”

หญิงสาวคิดว่าจะตั้งใจฟังเขาอีกนิดแต่ทางตากลับเหลือบไปเห็นดอกไม้เล็กๆ ที่อยู่ในกระถางหน้าร้านกาแฟซึ่งอยู่ติดกัน ที่นี้ไม่มีสวน มีแต่กระถางต้นไม้ที่จัดให้ชิดกันเป็นสัดส่วนจนอดย่องตัวลงไปไม่ได้

“อะไรหรอครับ”

เสียงของเขาอยู่ใกล้กว่าเมื่อครู เมื่อหันไปถึงเพิ่งรู้ว่าชายหนุ่มเองก็ย่องตัวลงมาด้วยเหมือนกัน ไหล่ของเขาได้เข้ตีสีขาวชนกับไหล่เปลือยผึ่งที่แขนเสื้อตกลงไปของเธอ

“ต้นไม่หะคะ” บุลลาลายยับไหล่ออกนิตอย่างเป็นธรรมชาติแล้วชี้ไปยังดอกไม้แดงสดตรงกลาง ลำต้นตรงเหมือนต้นขบาแต่มีใบเดี่ยวสีเขียวเข้มอยู่ “ที่ร้านก็ปลูกอยู่แต่มันไม่ออกดอกเลย”

“ต้นอะไรหรอครับ”

“แอบรักค่ะ”

เขาเกาะพริบตาก่อนจะหันไปมองเจ้าดอกไม้เล็กๆ ที่ขึ้นมาจากลำต้นห้าดอก

เหมือนการแทงยอดอ่อน “มีต้นไม้ชื่อแบบนี้ด้วยหรือครับ”

“ค่ะ เคยติดอยู่ช่วงหนึ่ง ฉันเลยสั่งมาขายที่ร้าน กะว่ามาเล่นไหนดูสวยๆ ให้แทนช่อดอกไม้เพราะปลูกได้นานด้วยแต่กลับขายไม่หมดเสียอย่างนั้นเลยเอาไปปลูกเอง แต่มันก็โตช้าค่ะ ถึงคนที่ขายให้จะบอกว่าออกดอกดกตลอดปีก็เถอะ”

“โห สมชื่อเลยนะครับแอบรักเนี่ย”

“เพราะดอกมันแอบอยู่ด้วยค่ะ ถ้ามองจากด้านบนก็จะดูไปบังหมด แต่ก็ใช่แหละค่ะ แอบรักก็ต้องใช้เวลาด้วย”

“ลึกลับจังนะครับ” ต้นตระกูลลุกขึ้นยืน “แสดงว่าตอนนี้คุณบลูก็มีเจ้าต้นนี้ที่มีแต่ใบเต็มไปหมดหรือครับ แต่ผมไม่คิดว่าเคยเห็นหน้าร้านเลยนะ”

“บนสวนดาดฟ้านะคะ แต่เทียบกับสวนที่มีนักจัดสวนทำให้ไม่ได้หรอก”

“แหม ฟังแล้วอยากเห็นจังนะครับ” ชายหนุ่มยื่นมือให้เธอจับเพื่อลุกขึ้น

“ไว้มีเวลาจะไปดูก็ได้ค่ะ” ถึงเธอจะรู้สึกว่ายายหนุ่มพูดตามมารยาทเอาใจไปอย่างนั้น แต่ก็ยอมจับมือให้เขาช่วยลุกขึ้นมา “มีแต่แอบรักเต็มไปหมดเลยค่ะ”

บุลลาหันไปปัดชายกระโปรงที่เลอะพื้นตอนย่อตัวลงไปนั่ง รู้สึกได้ว่าต้นตระกูลค่อยๆ คลายมือปล่อยออกไปเมื่อเธอทรงตัวได้ดีแล้ว การกระทำเช่นนั้นยิ่งชี้ชัดว่าเขาไม่ได้คิดจะแตะต้องล่วงเกินอะไรเลย ทั้งที่จับต้ออีกนิดเธอก็ไม่ว่าหรอก

“แล้วที่คุณต้นบอกว่าชอบกระเบื้องเพชรนี่จริงรีเปล่าค่ะ”

“ทำไมถึงถามอย่างนั้นล่ะครับ” เขาขมวดคิ้วและยิ้มราวกับกำลังอำพรางไม่ให้ถูกจับผิด เดินนำไปยังประตูทางเข้าของร้านกาแฟให้เธอก้าวตาม

“ก็ฉันนึกภาพตอนคุณต้นไปเดินจตุจักรแต่ดูร้อนๆ ไม่ออกเลย ไหนจะสูทอีก”

เธอก้าวตามมาติดๆ ย้ำกับตัวเองอีกนิดว่าอย่าแสดงสีหน้าอยากรู้้อยากเห็นมากเกินไปเสียละ

“ผมไม่ได้ใส่สูททุกวันนะครับ อย่างอื่นก็มี วันนี้คุณบลูยังแต่งสวยมาเลยนี่นา”

บุลลาเกือบจะยิ้มแล้วหากไม่คิดขึ้นมาว่าวันนี้แต่งสวย นั่นหมายถึงก่อน

หน้านี้ตลอดมาเขาเห็นเธอในสภาพตรงข้ามกับคำนั้นแน่ๆ

“คุณต้นก็พูดไป” เธอตัดพ้อ ลีๆ ก็ยังอยากเห็นเขาในชุดอื่นอยู่ดีนั่นแหละ

“ผมชอบกระบอกเพชรจริงๆ ครับ รู้สึกว่ามันคล้ายกับตัวเองอยู่มากเชียว”

ชายหนุ่มบอกแล้วก็ผลักประตูให้เธอยังรอฟังต่อ เขาเว้นจังหวะนิดเพื่อ ยิ้มออกมาให้ใครสักคนที่สบตากับเขาทั้งที่คงไม่ได้รู้จักกัน ยิ้มพรราวเสน่ห์ที่เธอเองก็เห็นอยู่เป็นนิจ

“มีแต่หนามเต็มไปหมด ถ้าจับไม่ถูกวิธีก็ต้องเจ็บตัวมั้งครับ”

ว่าแล้วเขาก็เดินไปหยุดที่ตู้ของหวานข้างกับเด็กชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ก่อนแล้ว ปล่อยให้คนฟังอึ้งอยู่ว่ามันมีนัยอะไรสื่อมาถึงเธอหรือไม่ แต่เมื่อเขาหันมายิ้มแล้วถามว่าอยากกินวอฟเฟิลบลูเบอร์รี่ไหม เธอกลับพยักหน้าอย่างใจง่ายเหลือเกิน

กระบอกเพชรอะไรเล่า เขาเป็นทานตะวันแท้ๆ ต่างหาก

๓

วอฟเฟิลบลูเบอร์รี่มาเสิร์ฟพร้อมข้อความจากเพื่อนใหม่ในไลน์
อย่างอันหนาวเธอช่างร้ายกาจจนทรมานหัวใจที่สุดในนัดบอดไปเสียได้

อะไรกัน เธอเปล่านะ เขาชวนเองต่างหาก

บุลลาโกหกครั้งที่สี่ของวันด้วยสติ๊กเกอร์กระต่ายโค่นีกับเครื่องหมาย
คำถาม ก่อนจะเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋าแล้วตักของหวานตรงหน้าเข้าปากต่อ
วอฟเฟิลในงานพร่องไปแต่ฝั่งของเธอ ส่วนน้ำผึ้งที่ราดมาด้วยก็เจือเป็นสายสี
น้ำตาลกับไอศกรีมวานิลลาที่ถูกช้อนคันเล็กนั้นจ้วงลงไปจนเสียทรงกลมๆ

เธอไม่ได้มองต้นตระกูลตอนตักไอศกรีมเข้าปากหรืออก แต่มองปลาย
นิ้วมือซึ่งยังกุมช้อนเอาไว้บนโต๊ะ เล็บของเขาถูกตัดโค้งไม่มีมุมเลย สวยกว่าเล็บที่
เธอทั้งตัดและตะไบเองเสียอีก

“ทำไมเงียบไปเลยครับ”

เธอเ้มปากงับช้อนของตัวเองแล้วช้อนตามองเขากลับก่อนจะตอบ “ไม่
คะ”

“แต่ก็พูดน้อยกว่าตอนพูดเรื่องต้นไม้ดอกไม้นะครับ” เขาตักไอศกรีมคำ
เล็กๆ และอ้าปากเพียงนิดเดียวในการรับประทาน นิ่งหลังตรงโดยไม่พริบตา

ซึ่งพาดลูทสิรอรยัลบลูเอาไว้ แขนทั้งสองวางตั้งฉากกับโต๊ะ หากเปลี่ยนฉากด้านหลังของร้านกาแฟออกไปก็คงจะเหมือนอยู่ในวังแบบตัวเอกจากนิยายที่เธอยังอ่านค้างอยู่

ในสายตาของบุลลานั้นช่างเป็นการกินไอศกรีมที่เท่กว่าใครเท่าที่เคยเห็นมาทั้งหมด

เขาคือหม่อมราชวงศ์นวาระ แห่งวังซังรักนี่เอง

“ไม่ยอมตอบอีก” เขาขมวดคิ้วก่อนจะยิ้มบางๆ ความแตกต่างของการเป็นหม่อมหลวงต้นตระกูลคือเขามีชีวิตชีวกว่าพระเอกคุณชายจากนิยายมากนัก “หรือว่าไม่อร่อยครับ แต่เอ...กินไปตั้งเยอะแล้วนี่”

“นั่นตอบไม่ได้ค่ะ ต้องเคี้ยวห้าสิบครั้งทุกคำ”

“ครับ?” เขาถึงกับวางช้อนลง

“นั่นล้อเล่นค่ะ”

“อ้าว” คนที่ดูเหมือนเชื่อไปแล้วยิ้มกว้างออกมา

เธอควรอายุใหม่ที่เขาทำหน้าจริงจึงออกมาแสบหนึ่งกับมุกแป้กอย่างนั้น

“ใครจะเคี้ยวข้าวครึ่งร้อยกันคะ”

“แต่ที่บ้านผมสอนให้เคี้ยวให้ละเอียดนะครับ แล้วก็ต้องเบาด้วย” ต้นตระกูลใช้ช้อนตักดวอฟเฟิลเป็นชิ้นเล็กๆ เข้าหาตัวแล้วตักใส่ปาก เคี้ยวอยู่ครู่ก็หยิบแก้วกาแฟเย็นขึ้นดื่มจากหลอด ทั้งหมดนั้นไม่มีเสียงเลย “นับแล้วได้ยี่สิบห้าครั้งครับ”

บุลลาอ้างว่าเธอชวนเขามาคุยเรื่องอะไรกันนี่

“แหม ล้อเล่นครับ”

“คุณต้น” เธอได้แต่เรียกชื่อคนตรงหน้าแล้วก็ยกมือจับแก้มตัวเอง มองเขาหัวเราะออกมาแล้วก็ดื่มน้ำอีก “อะไรกันคะ”

“ก็เหมือนอยู่ๆ คุณก็เกร็งขึ้นมาทั้งที่เราไม่ได้เป็นคนอื่นคนไหนเลยนี่ครับ”

“แต่ปกติเราเจอกันเฉพาะเรื่องงานนี่คะ”

“จริงด้วย” ชายหนุ่มทำท่าเหมือนเพิ่งนึกขึ้นมาได้ “ผมยังจำวันที่เราออกไปเดินตามหาตะขอลวดต่างหูที่ล้ำเพ็งกันได้อยู่เลย”

“เห็นไหมคะ นั่นก็เรื่องงาน แล้วคุณต้นก็ใส่สูทเดินเหงื่อแตกด้วย”

นั่นถือเป็นเดคมโนสำหรับบุลลา วันนั้นที่ร้านค่อนข้างเงียบ ต้นตระกูลโทร. มาหาตามนามบัตรที่เคยให้ไว้เมื่อหลายเดือนก่อน เขาบอกว่ามาจากบริษัทออร์แกนิกส์ที่เคยเข้ามาพบแล้วครั้งหนึ่ง จำได้ว่าเธอเคยพูดเรื่องงานดอกไม้ไทยซึ่งที่ร้านสามารถจัดได้

แต่งงานแรกของเขาชวนหมวดคิวอยู่ไม่น้อย เพราะไม่ได้ใช้บริการจัดดอกไม้ในงานแต่งงานแต่เป็นการทำต่างหูและที่คาดผมประยุกต์จากมาลัยโดยมีแบบมาให้ทำตาม

เธอไม่เข้าใจที่เขาพูดนักจึงให้คุยกับบุษบรณอีกที หลังจากมารดาของเธอตอบตกลงเขาก็มาถึงร้านพร้อมแบบ ทั้งที่ส่งอีเมลมาก็ได้ ตามประกบแม่กระทั่งการไปเดินห้ซื้อตะขอต่างหู และโทรศัพท์คุยกับหม่อมราชวงศ์บุษรัตเกล้า เจ้าสาวผู้มีโอเดียมกับซื้อตลอดเวลา

หญิงสาวยังจำได้ว่าเขามหมวดคิวเมื่อต้องซื้อตะขอต่างหูกับที่คาดผมลวดสีด้าแบบเหมออย่างละหนึ่งร้อยชิ้นทั้งที่เพื่อนของเจ้าสาวมีเพียงแค่อลิปสองคนเท่านั้น

“เพราะผมไม่ทันคิด แล้วนั่นก็เป็นงานด่วนด้วยครับ” เขาแก้ตัวเรื่องสุทก่อนจะอมยิ้ม “คุณบรูไม่รู้หรือกว่าเบื้องหลังกว่าจะเป็นภาพสวยงามตามหน้าหนังสือพิมพ์นั้นทำให้หัวหมุนขนาดไหน”

“รู้อีละ ก็หลังจากนั้นฉันก็ทำงานกับคุณต้นตลอด”

“ยังเทียบกับงานนั้นไม่ได้หรอกครับ” ชายหนุ่มดูเหมือนอยากจะเล่าแต่ก็หยุดไว้เท่านั้น “แต่ผมก็ตั้งใจที่งานนั้นทำให้ได้รู้จักคุณ”

บุลลาอยากจะหยิกตัวเองหลายๆ ทีเมื่อเขาหลบตาลงแล้วตักไอศกรีมวานิลลาเข้าปากอีกคำ เขากินอาหารจานเดียวกับเธอ บอกว่าตั้งใจที่ได้รู้จักกันมันมากกว่าที่เคยจินตนาการถึงมาตลอดเสียอีก

“ฉันก็ตั้งใจที่ได้รู้จักคุณอะ”

โอกาสที่คนอย่างเธอจะรู้จักกับเขาได้นั้นยากกว่าถูกลอตเตอรี่รางวัลเลขชุดเสียอีก เพราะขนาดเลขท้ายสามตัวทั้งชีวิตเธอยังไม่เคยเฉียดเลยสักครั้งด้วยซ้ำ

“ครับ ผมเชื่อใจคุณกับมิ่งมาลาการมากเลย เอ๊ะ เราคุยกันเรื่องงานอีก

แล้วนี่”

“ไม่ค่ะๆ คุณอะไรก็ได้ทั้งนั้น เธออยากบอกแต่ก็ต้องเก็บอาการเอาไว้

“จริงๆ ถ้าคุณบลูยังโสดแล้วก็อยากจะลองดูๆ กับใครสักคนผมแนะนำเพื่อนให้ได้นะคะ ดูจะเข้าท่ากว่าคนที่มาวันนี้อีก”

“ไม่เลยค่ะ” เธอตอบเร็วจนทำให้ยิ้มของเขาสะดุด

“แต่คุณมานัดบอด?”

บลูลาทำเป็นไม่ตอบแล้วกินขนมต่อ จังหวะเดียวกับที่มีคนเปิดประตูวิ่งเข้าร้านเพราะฝนที่ไม่มีเค้าลางเม็ดมาจนถึงของต้นไม้ใหญ่ด้านนอกขยับไหว เธอไม่แน่ใจว่าเป็นต้นอะไรเพราะไม่ได้อยู่ในสายตาที่แรก แต่จากการคาดเดาตามสีเหลืองๆ ของช่อดอกคงจะเป็นราชพฤกษ์

เห็นที่ว่าพอฟนหยุดกลีบดอกคงจะเคลื่อนเต็มพุ่มแน่

“ร่มก็ไม่มี เราติดฝนเสียแล้วสิ” ต้นตระกูลเท้าคางโดยวางนิ้วแตะริมฝีปากอีกแล้ว

“นั่นสิค่ะ”

เธอขยับกระเป๋าสะพายที่วางบนตัก หากค้นให้ดีคงมีอะไรมากมายที่เธอใส่เข้าไปแล้วก็คิดว่ามีอยู่ บางทีน้ำหนักที่ทำให้ปวดไหล่ส่วนหนึ่งอาจมาจากร่มพับสามตอนสีน้ำเงินซึ่งพกอยู่ประจำ เฉลียวๆ อาจจะมีงูอีกตัวด้วยซ้ำที่หลงทางอยู่ในนั้น

เธอยังคงมองนอกร้าน ฝนทำให้ภาพที่เห็นดูพร่าเลื่อนไป ไฟดวงกลมๆ จากเสาตรงทางเข้าก็ดูเหมือนพระจันทร์เต็มดวงได้

อยากให้ฝนตกยาวนานขึ้นอีกนิด นั่นแหละที่เธอขอกับพระจันทร์จำลองดวงนั้น

“คุณต้นต้องรีบกลับรีเปล่าค่ะ” พอบลูลาละสายตากลับมา เขาเองก็มองเธออยู่

“ก็ไม่หอรอกครับ ที่จริงคิวผมเป็นของนัดบอดนี่”

คนหนีนัดบอดสองคนมองหน้ากัน ข้อความจากโทรศัพท์ของหญิงสาวยังคงเข้ามา คงเป็นอันนาอีกนั่นแหละที่เขาไม่ได้ตอบกลับไปอย่างจริงจัง

“ไม่ตอบข้อความหอรอกครับ” เขาหลบตาลง เสียงข้อความยังคงดังให้ได้ยิน

แม้มันจะอยู่ในกระบี่

“คงเป็นพวกโสมภณลินคาค่ะ ฉันแอดไว้รับเหรียญโหลตสติกเกอร์ฟรี”

เธอยกความจริงมาอ้าง เพราะไลน์ของร้านอยู่กับแท็บเล็ตที่บุษภรณคงจะถืออยู่ตลอดเวลาเพื่อเล่นเกมแคนดี้ครัชหลังจากเลิกงาน และจะไปดูถูกความเชี่ยวชาญของคนอายุห้าสิบกับจำนวนด่านที่สองพันกว่าๆ ไม่ได้เชี่ยวชาญ

“เธอครับ” เขาเหมือนจะขำแต่ก็ไม่ ดวงตาคมคุ่นนั้นยังคงมองเธอจนบุลลาเริ่มรู้สึกว่ามีน้ำตาตลข้มๆ นั้นมีอะไรซ่อนเร้นเอาไว้อยู่

“ผมพูดจริงนะเรื่องเพื่อน ผมอยากให้คุณเจอคนที่เหมาะสม”

พอชายหนุ่มจริงจังเธอก็ปล่อยมือที่จับหลอดแก้วไขนออก อากาศที่เย็นด้วยความชื้นของไอน้ำซึ่งทำให้กระจกร้านเป็นฝ้านั้นไม่ให้ความรู้สึกโรแมนติกอีก

“ผมมีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง เป็นนักจัดสวน ชอบต้นไม้ ชอบดนตรี ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่ดื่มเหล้าสูบบุหรี่ นิสัยดี ครอบครัวยุติ”

“แบบนี้เธอคะ คุณดันถึงคิดว่าเหมาะกับฉัน”

“คุณไม่ชอบผู้ชายที่ดีเธอครับ”

“คะ ใครก็ชอบคนที่ดีอยู่แล้ว แต่ชอบกับรักไม่เหมือนกันนะคะ” บุลลารู้ตัวว่ากำลังตอบอย่างจริงจังกลับไป

คู่สนทนาก็ก้าวก่อนจะคลี่ยิ้มออกมา

“ถ้ายังไม่เริ่มจากชอบแล้วจะรักได้อย่างไรครับ”

“แล้วชอบบังคับกันได้ที่ไหนคะ ไม่ใช่จับปลากัดมาเทียบขวิดเสียน้อย” เธอรู้ตัวว่าเริ่มโกรธเลยทำเป็นดูหน้า น่าละเธอชอบเขาแน่ จะมาบังคับให้ไปชอบคนอื่นได้ง่ายที่ไหน

ใจร้ายทั้งที่ไม่รู้อะไรได้ยังไงกัน

“โอเคครับ ผมเข้าใจแล้ว” เขายับข้อมือดูนาฬิกา เปลี่ยนเรื่องง่ายๆ “เหมือนฝนจะซาลงหน่อยแล้ว กลับตอนนี้ดีไหมครับ เต็มมันจะหนักอีก”

“คะ”

หญิงสาวไม่รู้สึกรอยยิ้มจะกินอะไรอีก เธอขอบคุณเขาที่เลี้ยงขนมตามสัญญาแล้วก็เดินออกมาพร้อมกันจนถึงหน้าประตู ฝนยังคงพร่าลงเม็ดแต่ไม่ได้

แรงเท่าตอนที่เริ่ม รมยังคงอยู่ในกระเป๋าชองเธอแต่จะเอาออกมาในเวลานี้ก็คงจะไม่ได้หรอก

“คุณจอตตรงไหนครับ”

“ตรงซอยก่อนถึงร้านที่นัดบอดค่ะ”

เธอตอบเนือยๆ รู้สึกเหมือนวันนี้ใช้แต่บุญหมดแล้วกับการได้พบชายหนุ่มโดยบังเอิญเลยต้องคืนด้วยการถูกเขาเมินพร้อมแนะนำเพื่อนให้ ที่สำคัญดวงของเธอคงकुตมากจริงๆ เพราะถึงจะไม่เปียกเพราะน้ำพุก็ยังไม่เปียกเพราะฝนอยู่ดี

เจ้าฝนบ้า หยุดตกได้แล้ว บราฉันยังไม่แห้งดีเลยรู้ไหม

“ฉันเดี๋ยวผมไปส่งคุณก่อนแล้วกัน”

ชายหนุ่มจับสูทที่พาดบนแขนออกเหมือนกับเตรียมจะสวมเข้าไปแต่บุลลาคิดผิด มันถูกกางออกมาอย่างไม่ทันคาดคิดก่อนบังแสงจากหลอดไฟที่อยู่ด้านบนเมื่อคลุ้มลงเหนือศีรษะของเธอ น้ำหอมจางๆ จากตัวเขาที่เปลี่ยนตำแหน่งมายืนซ้อนด้านหลังทำให้เธอสะดุ้ง แผ่นหลังได้สัมผัสที่ชื้นรู้สึกร้อนวูบขึ้นมา

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ สูทคุณตัวแค่นี้เอง”

จิตใต้สำนึกบอกบุลลาว่าเธอมีร่มนะ ยายผู้หญิงร้ายกาจ

“แต่ถ้ารีบคงเปียกไม่มากหรอก กลับเถอะครับ มีดแล้ว”

ต้นตระกูลขยับเข้ามาอีกเพราะข้ออ้างที่เธอบอกว่าสูทเล็กเกินไป แต่แปลกที่เธอรู้สึกว่ายังพอมีพื้นที่อยู่ในช่วงแขนที่เขาถือสูทกางเอาไว้ บางทีอาจเพราะส่วนสูงซึ่งต่างกัน แต่ตอนนั้นมันใกล้จนเอนศีรษะไปนิดเดียวก็เหมือนเธอจะชนหน้าลงกับคอของเขาแล้ว

ยายบ้า เมื่อก็เธอยังโกรธเขาอยู่เลยไม่ใช่หรือไง

หัวใจเธอเต้นระรัว หวังเป็นอย่างยิ่งว่าเขาจะไม่รู้สึกถึงมัน

“บอกด้วยนะครับว่าจอตตรงไหน” เขาขยับตัวจนทำให้เธอต้องรีบก้าวออกไปให้เร็วเช่นกันเมื่อประตูเปิด

อากาศเย็นจากละอองน้ำปะทะใบหน้าซึ่งรู้สึกร้อนไปหมดแม้จะพยายามก้มแล้ว กลิ่นของฝนและดินเปียกไม่ได้เลยกับกลิ่นน้ำหอมของเขาที่ชัดเจนกว่า รองเท้าผ้าใบเหยียบสันของบุลลาเปียกชุ่มฉ่ำจากน้ำบนพื้นที่กระเซ็นมา กระโปรง

ก็ถูกฝนสาดจนหนาวขาแต่แผ่นหลังนั้นยังอุ่น ได้สูทนั้นคงกันได้แต่สัมผัสจากสิ่ง
ที่อยู่ภายนอกแต่ปิดกั้นความรู้สึกท่วมท้นที่หลังไหลเข้ามาไม่ได้เลย

บุลลาหันไปมองเขา หยอดน้ำพรารวจับอยู่ไปทั่ว คิ้วดำสนิทนั้นดูเป็นทรงขึ้น
ส่วนดวงตาของเขายังคงมองไปทางอื่นก่อนเธอจะขี้นิ้วไปยังรถยนต์ของตัวเองซึ่ง
หมายความว่า จะต้องออกจากวงแขนใต้อู่มือของเขา

ก็เหมือนกับทุกที เธอไม่เคยอยู่ในสายตาเขาหรอก แต่เท่านี้ก็ดีกว่าต้อง
กางร่มให้ฝนสาดคนเดียวไม่ใช่หรือไง

ยาลดไข้ที่กินตั้งแต่เมื่อคืนทำให้บุลลาพอจะทำงานไหวทั้งที่ต้องตื่น
ตั้งแต่เช้าและเมื่อคืนก็แทบไม่ได้นอนเลย เธอคิดมากอีกแล้วเวลาที่รู้สึกวุ่น
ตันตระกุกกำลังทำดีด้วย เหมือนกับทุกๆ ครั้งที่ผ่านมา

เช่นตอนเขาเปิดประตูให้ เขาช่วยยกของ เขาขับรถมารับ แม้ว่ามันจะเป็น
เพราะเรื่องงานก็ตามเถอะ

แต่เมื่อวานมันต่างออกไป หญิงสาวแน่ใจว่าประโยคที่ว่าจะแนะนำเพื่อน
ของเขาให้นั่นเป็นการจ้องใจหยิ่งเชิงอย่างหนึ่ง ไม่ได้พูดเล่นเรื่อยเปื่อย

เธอสูดน้ำมูก เกลียดความรู้สึกตอนหายใจติดขัดและเกลียดหัวใจที่เต้น
ตึกตักเมื่อคิดถึงเขาเหลือเกิน

“สวัสดิ์คะ” บุลลารีบทิ้งกระดาษทิชชูแล้วหันไปทางประตูหน้าร้านเมื่อ
ได้ยินเสียงฝีเท้าดังๆ

“แกซึ่งนัดบอดไปกับคุณตันหะรอยายบลู” นิเกตที่น่าจะรู้เรื่องที่อยู่แล้ว
จู่โจมก่อน “รู้ไหม ฉันถูกตาพุลดีต้อออกมาจากรูปแล้ว”

“อ้อ เห็นข้อความแกแล้วแหละ” เธออ่านข้อความไว้วายของเพื่อนแล้ว
แต่ไม่ตอบ เพราะหากถูกต่อว่าคงจะพิมพ์อธิบายไม่ทันแน่

“ไม่มีมารยาทมากเลยนะรู้ไหม”

“แกมีมารยาทมาก หลอกฉันไปเมื่อวานนะ ไหนจะติดลิ้นบนน้องฉันอีก”
ที่รู้แน่เพราะพอเธอลืมมาถึงบ้านเปิดตู้เย็นแล้วก็เจอพิซซ่าที่เหลือกับขนมปัง
กระเทียมเป็นหลักฐานมัดตัว “ฉันมีค่าแค่พิซซ่าหนึ่งถาดหรือไง”

“ไม่ แกเป็นแค่ขนมปังกระเทียมยะ”

“ฮา!”

คนเป็นเพื่อนลากเก้าอี้มานั่งใกล้ๆ ไม่ยอมแก้ต่างเรื่องมูลค่าของเธอแถมยังตีกันอีกที่จนเจ้าของร้านสะดุ้ง

“มีผู้ชายให้เลือกลูกออกไปด้วยตั้งสี่คนแต่แกเลือกคุณต้นได้ยังไง บ้าไปแล้วหรือ ฉันไม่ได้ให้แกไปนับอดเพื่อไปเจอกับคนที่รู้จักอยู่แล้วเสียหน่อย”

“มันเป็นความผิดของฉันหรือยังไงเล่า แกกับคุณพุกเป็นคนจัดไม่ใช่หรือไง”

“ก็ใช่” นิเกตลากเสียง “เพื่อนหลุยส์ที่แรกฉันคิดว่าเป็นคนอื่นนี่หว่า เห็นลงเอาไว้ว่าโสดตั้งเยอะ ใครจะรู้ว่าจะไปอัญเชิญอิตาคุณต้นมา”

“ทำไม” บูลลาหันขวับ

“ยังจะมาถาม ก็เขาเอาแต่ใจจะตายไป”

“ไม่เห็นจะเป็นอย่างนั้น” เธอขมวดคิ้วใส่เพื่อน มาว่าแบบนี้จะไม่ปกป้องเลยก็เสียชื่อแฟนคลับอันดับหนึ่งหมด “เขาดีจะตาย”

“มานับอด พอไม่เจอคนที่ชอบก็เดินออกไปง่ายๆ ไม่แคร์ความรู้สึกใครนี่เรียกว่าดีแต่ไม่เรียกว่าเอาแต่ใจแล้วจะเรียกอะไรยะ”

พอถูกเพื่อนยิงคำพูดที่เถียงไม่ได้ใส่มาหนึ่งชุดคนสมรั่วมคิดก็เผลอปากแต่ยังไม่ทันคิดข้อแก้ต่าง หัวดกที่เล่นงานอยู่ก็ซิงจูโจมออกไปอย่างไม่ทันกลั้น

น้ำมูกใสๆ หยดย่อยลงมาเหมือนสายฝนตอนที่เธอจามออกไปเต็มแรงเสียงกรีดขานของนิเกตบอกถึงความรังเกียจในปริมาณและคุณภาพของเชื้อโรคได้ดีเป็นอย่างยิ่ง

“ขอโทษที” บูลลาหยิบทิชชูให้เพื่อนด้วยมือที่ยังเปื้อนแต่ถูกตีกันอีกที

“เช็ดให้ตัวเองก่อนเถอะยะ”

นั่นเป็นคำแนะนำที่ดี และหญิงสาวก็ไม่อายเลยที่จะทำตาม เพราะนับตั้งแต่เมื่อวานหลังจากหลบฝนใต้สุมทราวกับฝนไปเธอก็ไม่ควรจะมีอะไรต้องอายอีก ก็ความเป็นจริงที่สะท้อนจากกระจกมองหลังของรถยนต์ที่ว่าตาเธอละเอียดเป็นแพนด้าจากอายุไลเนอร์นั้นทำให้ตื่นจากฝันได้ไม่ยากเลย

เธอเข้าใจรอยยิ้มไม่มีเหตุผลของต้นตระกูลแล้ว เธอเองก็คงกลัวเธอเขินถึงได้ไม่ทักออกมา

“หน้าแดงๆ ด้วยนะนี่” นิเกตใช้หลังมือแตะหน้าผากเธออย่างถือวิสาสะ
“ร้อนอยู่นะ เป็นไข้รึเปล่า”

“กินยาแล้วนะ”

“ไม่ให้ใครเฝ้าร้านแทนเธอ พุ่มห๊ะ”

คนเจ้าก็เจ้าการไม่ฟังเธอเลย เดินไปหามัทนาซึ่งวันนี้อยู่ร้านด้วยกันโดยที่
ผู้ช่วยคนอื่นกับมารดาของเธอซึ่งกลับมาทำงานเฉพาะกิจออกไปจัดดอกไม้ในงาน
ขึ้นบ้านใหม่ของลูกค้ารายหนึ่งแล้ว

“พุ่มห๊ะดูร้านสักสองชั่วโมงได้ไหมคะ”

“ได้สิ” สาววัยสามสิบห้าตอบง่ายๆ อาจเพราะได้ยินบทสนทนาทั้งหมดมา
แต่แรกแล้วจากด้านหนึ่งของร้าน “คุณลงไปพักเถอะค่ะ พุ่มห๊ะได้สบายๆ เลย”

ที่จริงมัทนาเคยทำงานหนึ่งโตะมาหลากหลาย ก่อนจะจับพลัดจับผลูมาจับ
ดอกไม้ตอนอายุสามสิบแล้วหลังจากนั้นก็ไม่ได้ปล่อยมีดตัดดอกไม้และฟลอรัล-
โพน่อีกเลย

พี่สาวคนหนึ่งของบุลลา ยังโสด ทั้งที่เป็นคนสวยตามอายุ ผิวสีน้ำตาลนั้น
แสนเข้ากันกับผมดำขลับซึ่งยาวมาถึงหลัง รอยยิ้มจากริมฝีปากอิมั้นทำให้อุ่นใจ
ได้เสมอ

“จ้ะบิลล์สัญญาว่าจะรีบแป็บเดียวค่ะ”

บุลลา ยอมรับว่านอนสัปดาห์ก็คงจะดี เธอเริ่มเหงื่อแตกมาลึกลับแล้วทั้งที่
อากาศในร้านยังคงเย็นเป็นปกติ ได้เลือเนื้อหนาแซนยวากกำลังร้อนเหมือนเตาอบ
คุกกี้ อาจเป็นเพราะฝนเมื่อวานและความอ่อนแอของใจที่ทำให้คนถืออย่างเธอ
เป็นไข้เสียได้

แต่เขาจะแนะนำเพื่อนให้เธอ ทำไม่ต้องเก็บมาคิดมากขนาดนั้นด้วยนะ

ถ้ากินยาแล้วนอนเสียตั้งแต่เมื่อคืน ปานนี้ก็ยืนทำงานได้สบายๆ ไม่ต้อง
ลำบากให้บุษบรณไปแทนแล้วเชียวนะ

“ปรอทยู่ไหน”

นิเกตที่เดินขึ้นบันไดตามมาด้วยความเคยชินประสานกันเองวางกระเป๋า
บนโตะ ด้านบนของร้านที่เป็นที่อาศัยนั้นถูกจัดเป็นสัดส่วน มีกลอนล็อกประตู
อีกชั้นและไม่ใช้ลูกจ้างทุกคนจะมีสิทธิ์ขึ้นมาได้หากไม่มีธุระ

“เดี๋ยวฉันหยิบเอง” บุลลาเดินเข้าไปในห้องนอนซึ่งเมื่อเช้ามืดของเธอ เป็นฝ่ายเข้ามาดูอาการให้ แต่จะให้เห็นนอนเฉยๆ ตามลั้งนั้นก็คงเป็นไปได้ยาก สำหรับคนที่ชินกับการทำงาน

แต่พอออกมาหญิงสาวก็ต้องทำเอว เพราะเพื่อนที่ท่าเหมือนห่วงใยกลับไปสนใจหม้อเก็บความร้อนซึ่งมีแต่แกงเขียวหวานเสียได้

“ก็มันหอมนี้ พอลจะมีข้าวสวยสักถ้วยไหม”

หม้อหุงข้าวที่น่าจะตัดไฟไปหลายชั่วโมงแล้วถูกนิเกตเล็งเป็นเป้าหมายต่อไปโดยที่บุลลาไม่ต้องชี้พิกัดเลย เพื่อนตัวดีทำตาวิบวับให้จนเธอใจอ่อนพยักหน้าอนุญาต หลังจากนั้นสามใบเล็กๆ ก็ถูกกดข้าวใส่อย่างที่น่าสงสัยว่าใครกันแน่ที่ควรจะได้รับการดูแลมากกว่ากัน

นี่เธอต้องมาตักข้าวแล้วหยิบซ้อนให้แขกที่ไม่ได้เต็มใจรับเชิญอีกเธอเนี่ย

“เฮ้ เจอปรอทแล้วก็วัดไข้สิ พารานะได้เวลากินเพิ่มรึยัง กินแล้วก็ไปนอน โตแล้วต้องดูแลตัวเองได้”

พอข้าวเข้าปากเพื่อนไม่สำนึกบุญคุณก็นั่งกินสบายใจเฉิบ โบกมือไล่เธอให้เข้าห้องนอนไปด้วยซ้ำ แต่เจ้าบ้านไม่ยอมหยอก แค่นั่งปล่อยให้ขึ้นมายังกินข้าว ถ้าถึงไฉนจะไม่ยกเค้าหรืออย่างไร

บุลลาหยิบพาราเซตามอลมากินเพิ่มอีกเม็ด สอดปรอทเข้าใต้ชายเสื้อ แล้วตั้งใจว่าจะนั่งมองนิเกตจนกว่าเจ้าตัวนิกเกรงใจนั้นแหละ

“อร่อยไหมล่ะ”

“อร่อยอร่อย”

“ถือเป็นค่าพิชชานะ หลังจากนั้นก็อย่าหลอกฉันไปนัดบอดอีก”

เมื่อเอ่ยจริงจัง คนกำลังจะตักข้าวเข้าปากคำสุดท้ายก็ชะงัก

“อะไรกัน ผูกใจเจ็บนี่นา แต่จริงๆ แล้วแกน่าจะโกรธแบบเกรี้ยวกราดกว่านี้สิ”

“โกรธแบบเกรี้ยวกราดอะไร”

“เมื่อก่อนไง สมัยเรียน บุลลาแสนเพียวจอมเกรี้ยวกราด” นิเกตกระแทกซ้อนกับซามเป็นการสาธิต เซ็ดหน้าขึ้นแล้วตบโต๊ะอีกทีให้เจ้าบ้านสะดุ้งก่อนดัดเสียง “ฉันบอกแกแล้วไงนี่นิก อย่าสะเหวอเอาพินบีบีฉันไปแจกใครอีก ไม่งั้นแม่

จะบล็อกรั้วให้หมดทั้งไฮไฟร์ทั้งเบอร์โทรศัพท์ แล้วอย่าหวังให้ฉันไปช่วยต่อราคา เลือที่สยามอีก เข้าใจไหม”

คนเคยเพี้ยวในสายตาเพื่อนกะพริบตาปริบๆ

“แบบนี้ไง นี่คือโกรธควั่นอกหนู ไม่ใช่สมัยนี้โกรธจริงหรือไม่จริงฉันชัก แยกไม่ออก”

“แล้วทำไมต้องโวยวายขนาดนั้นด้วยละ ฉันใจเย็นขึ้นแบบตอนนี้ถึงเรียกว่าดี”

“เธออ้อ” นิเกตกำมือสองข้างแล้วทำท่าเหมือนอยากจะทำเอาหัวจุ่มลงไปในห้องน้ำ แต่ก็ไม่ทำสักที

“นิสัยอะไรที่เปลี่ยนแล้วดีขึ้นก็ควรเปลี่ยนไม่ใช่หรือไง จะกลับไปใจร้อน โวยวายทำไมกันเล่า”

หญิงสาวทำเป็นมองเฟอร์นิเจอร์รอบตัว ที่เธอไม่โวยวายเพราะถือว่า โชคดีได้เจอต้นตระกูลต่างหาก ไม่อย่างนั้นข้าวสักเม็ดก็จะมีให้เพื่อนได้กินหรอกนะ

“หรือที่จริงแกชอบคุณต้น”

ทั้งจิ้งหะไปนานเพื่อนก็ปล่อยหมดแต่ดีดกระแทกใจ แต่บุลลายังทำหน้าที่ตั้งเรียบไร้ความรู้สึกยามมองโทรทัศน์ที่ไม่ได้เปิดซึ่งอยู่อีกห้องที่เชื่อมต่อกันค้างเอาไว้

อย่าสบตา อย่าปล่อยไก่ ไม่มีใครรู้หรอกนะ

“เปล่าสักหน่อย”

คนอย่างเธอเป็นประเภทเก็บของที่ชอบไว้กินทีหลัง ความรู้สึกที่มีต่อใครสักคนก็เช่นกัน ซ่อนมันเอาไว้ให้ลึกที่สุดเถอะ เพราะกฎของการแอบรักคือหากบอก มันจะสิ้นสุดลงทันที แม้กับเพื่อนปากสว่างก็ด้วย

“ดีแล้วแหละ แกไม่ใช่สเปกเขาหรอก”

บุลลาหยิบปรอทที่หนีบได้รักแร้ออก ดูแล้วยังมีไข้อยู่แม้จะลดลงจากเมื่อเช้า “รู้ได้ยังไง”

นิเกตก้มหน้ากินข้าวช้อนสุดท้ายแถมซ้าราวกับถ่วงเวลาไม่อยากจะกลับไปชั้นล่าง

“ก็คุณตั้นนะเขาควงแต่สาวสวย ยิ่งเคยเป็นข่าวกอสซิปกับดาราละเลย แล้วจะมาแลกคุณธรรมด่าอย่างแกล่ได้ยังไงกัน ฉันถึงไม่คิดว่าเขาจะไปนัดบอดด้วยใจ” อิมแล้วเจ้าตัวก็วางซ้อนแล้วพนมมือขอบคุณพระแม่โพสพทั้งที่ควรจะเป็นคนตักข้าวให้กินมากกว่า

“คุณมีมี...”

“เอ้อ คนนั้นแหละ ขนาดมีแฟนแล้วนะ แล้วยังมีวีวี จูลี เดซี่ อะไรไม่รู้อีก เยอะ นับนิ้วไม่ไหวหรอก”

นิเกตไม่รู้เลยว่านอกจากปล่อยหมัดเด็ดแล้วยังรั้วหมัดย่อยใส่บุลลาอีกหนึ่งชุด ดังนั้นจะยกมือขอยอมแพ้ เธอก็ทำไม่ได้เลยต้องปล่อยให้อีกฝ่ายชกต่อไปอย่างนั้น

“ฉันเจอกับหลุยส์บ่อย เขาว่าเพื่อนเขาจะต้องกดบัตรคิว ดารามาโพรมิตให้ไม่รับค่าตัวยังมีเลย”

พอเอ๊ะ ใจบางๆ ของฉันจะขาดแล้วยายนิกเอ๊ย

“รู้ไหม บริษัทนั้นนะ งานไหนถ้าต้องคอนแทกกับผู้หญิงนี่ส่งตาคูณตันไปตีลปิดจ๊อบทุกที ไม่รู้ว่าไปลงสาริกาลิ้นทองที่ไหน นี่ยังไม่รวมที่ไปติดหนุ่มในฝันที่ให้ไหวตจากทางบ้านของคลีโออีกนะ”

ยิ่งว่าในใจก็เหมือนยิ่งยุ นิเกตยังคงพูดถึงต้นตระกูลไม่หยุด ย้ำความห่างชั้นระหว่างเธอกับเขาให้ชัดเจนมากขึ้นทุกที จนบุลลาซบหน้าลงกับโต๊ะเพราะรู้สึกว่หน้าผากกำลังร้อนซึ่งไม่รู้ว่าเป็นเพราะไข้หรือเพราะยายคนตรงหน้ากันแน่

แกงเขียวหวานที่กินไปนั้น ขอให้ท้องเสียทั้งวันเลยจะดีไหม

“เอ้อ ได้ข่าวว่าสาวสองที่ไปวันนั้นรู้จักแกด้วยหรือ”

“อิม เพื่อนตอนประถมนะ” เธอเงยหน้าขึ้นมาตอบได้ เพราะเพื่อนออกจากเรื่องต้นตระกูลสักที “โลกกลมนะ ไม่คิดเลยว่าจะได้มาเจอกันตอนนัดบอดแบบนี้”

ถึงอันนาจะบอกบทสรุปให้หญิงสาวรับรู้ทางข้อความว่านัดครั้งนี้คงไม่มีอะไรคืบหน้ากับใครเขา แต่ก็ยังดีใจอยู่ที่ได้เจอกับเธออีกครั้งหนึ่ง และยังคงรอยยิ้มความรักที่สักวันคงมาถึง

“เป็นเพื่อนฉันตอน ม. ต้นก่อนย้ายมาอยู่ที่เดียวกับแกแหละ แต่ตาพูล

บ่นใหญ่ว่าไม่น่าให้มาด้วย ฉันเลยถูกสองเต็งเลยคราวนี้”

“แกไม่ได้บอกเขาเรื่องอันนาก่อนหรือ”

“ก็ส่งรูปให้ดูใจ เลือกรูปสวยกริบขนาดที่ตานันเรตตาร์เสียเลยละ”

“ไม่แปลกใจแล้วที่ถูกเตะออกจากกรู๊ป จงใจหลอกหลวงขนาดนี้”

“อ้าว มาว่ากันอย่างนี้ได้ยังไง แบ่งแยกเพศหรืออะ”

บุลลากลอกตาก่อนจะมองทางถ้วยที่ว่างเปล่า “แกว่าแกงเขียวหวานนี่กินกับอะไรถึงอร่อยล่ะนิก”

“อะไร” คนถูกเปลี่ยนเรื่องฉับพลันทำหน้าระแวง “คำถามเชิงสนทนาหรือคำถามเชิงวิเคราะห์นี่”

“ตอบมาเถอะ”

“ข้าวสวยร้อนๆ สิแจ่ว”

“แล้วขนมจีนล่ะ”

“เลิศ”

“สปาเกตตีได้ไหม”

“ได้ทั้งนั้นถ้าแกจะต้มมาให้ฉันกินตอนนี้” นิกตคนตะกละหมุ่นซามในมือ

“เห็นไหม มันกินกับอะไรก็ได้ ไม่มีผิดถูก ก็เหมือนความรักนั่นแหละ ใช้ว่าผู้ชายต้องคู่กับผู้หญิงเท่านั้น แต่แกก็ต้องยอมรับว่าไม่ใช่ทุกคนที่ชอบกินแกงเขียวหวานกับสปาเกตตีถูกไหม ยิ่งไปหลอกว่าสปาเกตตีเป็นเส้นขนมจีนแล้วด้วย”

เธอนึกสงสารอันนาคซึ่งนั่งอยู่ในนั้นบอดนั้นและถูกเมินไป วันนั้นอีกฝ่ายพยายามส่งข้อความหาเธอให้เป็นเพื่อนคุยแก้แค้น แต่เธอก็มัวแต่สนใจต้นตระกูลตรงหน้ามากกว่า

“แกควรบอกสิว่านี่คือสปาเกตตี คนที่ชอบสปาเกตตีจะได้เข้ามา เข้าใจไหม”

“โห ลีก็ตั้งแต่เห็นภาพอะ หนูตาสว่างแล้ว”

นิกตทำปากอยู่กวนโมโหไม่น้อย แต่ว่าบุลลาไม่อยากจะโกรธเพื่อนจอมกะล่อนอีกจึงกดดอกไม้ได้ตอบ

“แล้วไม่ยากเห็นรูปของแกที่ฉันส่งไปบ้างหรือ”

แม่สื่อแม่ชักที่ถูกปลดประจำการไม่ว่าเปล่าแต่เปิดรูปในโทรศัพท์มือถือ
ให้ดู วินาทีที่เห็นรูปบุลลาเทบจะกรี๊ดร้องออกไปจนแทบสร้างไข่

เสียงตึงตังดังมาจากชั้นบนของร้าน ‘มิ่งมาลาการ’ ก่อนที่หญิงสาว
รูปร่างกะทัดรัด สวมรองเท้าส้นสูง จะวิ่งออกไปโดยบอกลาพนักงานที่ประจำการ
อยู่ตรงเคาน์เตอร์ด้วยถ้อยคำง่ายๆ เช่นคนสนิทกันดี

ชายหนุ่มซึ่งรอรับเงินทอนยังคงมองตามไปจนคนตัวเล็กนั้นเปิดประตูรถ
มินิคูเปอร์สีแดงที่จอดอยู่หน้าร้านแล้วขับออกไป เขายังถือถุงบุหงาดอกไม้แห้ง
เล็กๆ เอาไว้ในมือตอนหันกลับไปรับเหรียญแล้วยิ้มหนึ่งที

นั่นคงไม่ใช่เจ้าของร้านหรือมัง

เขากล่าวขอบคุณแล้วก้าวยาวๆ กลับมาขึ้นรถที่จอดอยู่ถัดไปจากพื้นที่ว่าง
เปล่า วางถุงหอมเอาไว้ตรงหน้าคอนโซลก่อนจะโทรศัพท์โดยสวมหูฟังบลูทูธเอาไว้

“ไหนล่ะสาวของหม่อม อุตส่าห์แอบมาดูตามโฆษณาชวนเชื่อเขี้ยวเนี้ย”

ชายหนุ่มหยิบแว่นตากันแดดขึ้นมาสวม ขณะปลายสายบอกว่าถ้าไม่เจอ
ที่ร้านก็คงโชคไม่ดีจริงๆ ละมัง